

R.L. STINE
GIVE YOURSELF

Goosebumps®

READER BEWARE...
YOU CHOOSE THE SCARE!

**CHOOSE
FROM OVER
20 DIFFERENT
SCARY
ENDINGS!**

**JOIN THE ALL-NEW
GOOSEBUMPS®
FAN CLUB!
DETAILS INSIDE!**

#9 THE KNIGHT IN SCREAMING ARMOR

Hiệp Sỹ Sắt

R. L. Stine

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

- Thêm một chút màu nữa!

- Tôi ra lệnh. Chầm chậm, tôi lùi ra xa chiếc máy chém. Tôi nhìn xuống bức tượng sáp đang quỳ dưới chân máy chém. Hai tay bức tượng bị trói quặt sau lưng.

- Quanh đây, chỗ nào cũng rùng rợn.

- Tôi nói.

- Cậu đây, Mike.

- Chú Spellman phun thêm một chút màu giả vào tượng người sáp. Trông thật tuyệt

- đúng như trong Bảo tàng Huyền sử.

- Ú ừ!

- Carly, em gái tôi, buột ra một tiếng thét chói tai. Từ này, nó đã im lặng đến mức tôi gần như quên mất sự tồn tại của nó. Chắc gì đã gặp may hử em? Nó chuẩn bị nhảy xuống từ chỗ ngồi trên hòm xác ướp cũ kỹ. Salem, con mèo to màu đen nhà tôi nhảy khỏi đùi nó với tiếng meo giận dữ. Cùng lúc hai chân Carly chạm đất.

- Hai người bọn anh thật thô bạo!

- Nó lườm chúng tôi một cái rất Carly! Carly có màu mắt giống tôi. Tóc nó dài đến ngang vai trong khi tóc tôi thường cắt ngắn khi hè đến. Nhưng cũng cùng một loại tóc. Màu đỏ. Chúng tôi thậm chí còn có những vết tàn nhang giống nhau quanh mũi và má hai đứa. Tóc bố tôi cũng màu đỏ. Trong những bức ảnh tôi thường xem, mẹ tôi có mái tóc màu nâu, sợi tóc nhỏ giống tôi. Tôi chẳng nhớ tý gì về mẹ tôi cả. Bà đã mất khi cả hai đứa tôi còn bé. Bây giờ nay, tất cả những gì tôi có thể nhận thức là bố, Carly và tôi. Tôi mười hai tuổi, còn Carly mười một. Thực tế, hai anh em tôi cao bằng nhau. Rất nhiều người nghĩ hai đứa là hai anh em sinh đôi. Điều đó khiến tôi bức bối. Bố tôi an ủi tôi đừng lo Con gái lớn nhanh hơn con trai. Bố hứa rằng một ngày nào đó tôi sẽ cao hơn nó. Tôi mơ đến ngày đó.

- Làm sao anh có thể thấy thích thú mấy cái trò kinh khủng này nhỉ?

- Carly nhún vai.

- Tất cả chỗ màu giả này. Nó.... nó....

- Thật phát khiếp!

- Bố tôi chạy vào phòng. Tôi dám nói rằng bố lại làm bẩn mấy cái xác ướp rồi. Những đám mạng nhện lớn chằng đầy quần áo ông. Những đám bụi tung ra khỏi mái tóc đỏ của ông. Bố tôi lao vào tới chỗ cái máy chém. Ông kiểm tra nó kỹ từ mọi góc độ. Nụ cười trên mặt ông nở dần ra.

- Tác phẩm tuyệt vời! Chú Spellman cười tự hào. Chú làm công việc bảo quản viên một cách rất nghiêm túc. Bố ra hiệu OK với tôi và chú Spellman.

- Nhưng có lẽ thêm một chút màu nữa....

- Ông bổ sung. Bố lấy cái chai nhựa và bóp ra một thứ như chất lỏng màu đỏ quanh cái đầu. Khi xong việc, ông gật đầu:

- Tuyệt vời! Giờ trông nó thật rùng rợn.

- Đi thôi bố.

- Tôi gọi. Carly buột ra một tiếng pha trò. Bố tôi nghiêm mặt nhìn em.

- Đừng quên rằng rùng rợn chính là lý do tại sao người ta đến phố Fear.

- Hai tay bố tôi dây đầy màu. Ông gãi tai và những giọt màu đỏ vấy đầy mặt ông. Thật khiếp! Những vết màu trên người bố trông còn rợn hơn trên người sếp. Và chắc nó sẽ cực kỳ rùng rợn khi được bôi trên người tôi trong lễ Halloween(#1).

- Điều đó giải thích tại sao Bảo tàng Huyền sử lại có một không hai đến vậy.

- Bố liếc nhìn khung cảnh cổ kính xung quanh, mỉm cười.

- Bố không thể thất bại được. Lần này không thất bại được.

- Bố nói to.

- Đây là vụ làm ăn tuyệt vời ở phố Fear. Điều đầy lý giải tại sao chúng ta dọn đến Shadyside trước tiên. Tôi hồi tưởng đến chính cái tối mà bố tôi có ý tưởng vĩ đại chuyển đến đây và mở một bảo tàng. Có quá nhiều thứ rùng rợn và kinh dị xảy ra ở Shadyside đến mức đêm nào thị trấn cũng có mặt trên bản tin. Bố chỉ ra rằng người ta sẽ muốn đến đây và tự tìm hiểu xem những câu chuyện có xảy ra thật hay không. Điều này làm nơi đây trở thành địa điểm tuyệt vời cho bảo tàng kinh dị.

- Họ có thể tìm thấy ở đâu những con ma chơi trò trốn tìm.
- Bố hỏi, hồi tưởng lại cái cảnh gặp ma mới đây.
- Và đừng quên cái cảnh ngôi nhà cây bị ma ám trong rừng.
- Chú Spellman bổ sung. Bố thở dài.
- Làm sao tôi quên chuyện đó được? (#1) Halloween:

Lễ hội hóa trang thành ma quỷ, những con thú, vật rừng rợn ở Mỹ. Còn được gọi là Lễ Hội Ma Tôi biết chú Spellman muốn bày tỏ sự ủng hộ. Nhưng gọi bố tôi nhớ lại chuyện Dylan bạn của tôi và ngôi nhà cây chỉ làm bố tôi buồn thêm. Bố tôi đã không có cơ hội gặp dù chỉ một con ma và ông vẫn đang cầu mong được gặp.

- Tất cả những gì chúng ta cần làm là thứ gì đó thật đặc biệt mà mọi người.... chắc, muốn xem chết đi được.
- Ông cười khúc khích với ý hài hước của mình.
- Và mọi người sẽ đến. Và Bảo tàng Huyền sử sẽ thành công rực rỡ.
- Bố nói cứ như là người ngoài hành tinh đặt bãi đỗ ở sân sau nhà ông Conway ấy bố?
- Carly hét lên. Nó không đợi bố kịp trả lời, lại hét lên tiếp.
- Hay là những vật, thứ quái đản mà bố đã mua Xem nào
- có con lạc đà hai đầu và cái bập ngô ngu ngốc ấy. Bố không thể nói với con đây là con dê với cái sừng bằng bìa giấy gắn chặt lên đầu nó chứ? Bố co rúm lại.
- Bố suýt quên cái đó.
- Ông thú nhận.
- Chà, bố cứ tưởng rằng nó là thật. Mọi người đều nghĩ vậy. Trông nó như thật chứ đúng không Mike?
- Con thấy nó rất thật.
- Tôi đồng ý. Carly làm bộ mặt thật xấu xí với tôi. Tôi gọi nó là con mặt

chuột. Đây là trò mà nó có thể làm tốt nhất. Nhưng tôi làm về mặt thể còn giỏi hơn nó.

- Con nghĩ bảo tàng mình sẽ rất tuyệt.

- Tôi nói.

- Tất cả lũ bạn của con đều nói chỗ này thật rùng rợn.

- Thâ....â... t rùng rợn....

- Carly nhại tôi bằng một giọng the thé.

- Toàn những thứ vớ vẩn.

- Nó lắm bầm. Tôi nhìn nó lom lom. Trước khi tôi có thể trả lời, nó lại quay sang bố tôi lần nữa.

- Nào, bố. Có đứa trẻ bình thường nào lại muốn sống ở một nơi có xác ướp trong phòng ngủ, quan tài trong phòng ăn, máy ném đá và gươm trong bếp không?

- Nó phàn nàn.

- Thế em có biết một đứa trẻ bình thường là như thế nào không, Carly?

- Tôi hỏi. Carly nói chẳng đúng tí nào. Chà, không chính xác cho lắm. Tất cả những thứ trên đã ở nơi mà đã từng là phòng khách, phòng ăn và bếp. Đó là trước khi bố biến tầng một của ngôi nhà to cũ kỹ này thành viện bảo tàng. Chúng tôi sống ở lầu trên. Phòng ngủ, phòng ăn và bếp trên đó chứa đầy những đồ lễ ra của dưới này.

- Thôi được rồi, hai con.

- Bố bước xen vào giữa hai đứa chúng tôi.

- Không còn thời gian để cãi nhau nữa đâu. Chỉ còn hai tuần ngắn ngủi nữa là đến lễ Halloween. Và Shadyside sẽ tràn đầy khách du lịch. Chúng ta đã sẵn sàng chờ đón họ. Chúng ta chưa có nhiều khách lắm. Nhưng lễ hội Halloween sẽ là thời điểm tuyệt vời để cải thiện công việc kinh doanh của chúng ta.

- Đằng sau đôi mắt kính gọng đen, mặt bố ánh lên vẻ nghiêm túc. Tôi biết cái nhìn đó có ý gì. Ông đang lo lắng.

- Họ sẽ đến.

- Ông nói tiếp rất khẽ.

- Nếu không bố sẽ phải đóng cửa. Tôi biết cái ý tưởng đóng cửa bảo tàng làm bố buồn. Nó cũng làm cả tôi và chú Spellman buồn. Bảo tàng Huyền sử là nơi độc nhất vô nhị trong các bảo tàng. Nơi mà mọi người có thể nhìn thấy tất cả những thứ rùng rợn và ghê gớm nhất. Những người sáp núp trong cung điện Sáp. Những dụng cụ hành hình, tra tấn treo trên cổng sau. Hàng đồng vũ khí đủ tợn thời trung cổ trang trí sảnh trước. Không có nơi nào như thế trên thế giới cả.

- Đừng lo, bố.

- Tôi an ủi.

- Mọi người sẽ xếp hàng rồng rắn ngoài phố khi đợt hàng triển lãm đặc biệt từ Anh đến. Bố lộ vẻ vui mừng đầy hy vọng.

- Đúng thế! Bác Basil đã gửi cách đây một tuần rồi. Nó sẽ tới đây bất cứ lúc nào. Bố không thể đợi được nữa. Hãy nghĩ xem chúng ta may mắn làm sao! Sở hữu một bộ giáp sắt của riêng chúng ta! Tôi cũng không thể đợi thêm được nữa. Tôi phát điên lên khi nghĩ về những hiệp sĩ trong bộ giáp sắt. Đây cũng là một lý do tại sao chú Spellman và tôi là những người bạn tốt của nhau như vậy. Chú ấy khó có thể ngừng nói về chúng. Chú Spellman làm bảo tàng viên cho bảo tàng này từ khi nó mới mở. Từ đó tới nay chúng tôi thực sự thân nhau. Tôi không thể đoán nổi tuổi thật của chú ấy, nhưng trông chú ấy còn già hơn cả bố. Chú ấy cao và gầy với mái tóc trắng và bộ ria mép cũng trắng và bù xù. Đôi mắt xanh lơ của chú thường sáng lên mỗi khi chú nói về chủ đề mà chú ưa thích. Ví dụ như máy chém và xác ướp được sản xuất và tạo ra như thế nào. Chú biết tất cả những thứ thật sự quan trọng kiểu như thế. Quan trọng hơn cả chú biết hết về các hiệp sĩ, những thanh gươm, những tòa lâu đài và lũ rồng. Chúng tôi nói chuyện hàng giờ về các hiệp sĩ. Chú ấy dạy tôi tên tất cả các loại vũ khí

- và các quy tắc hành xử thượng võ. Quy tắc tinh thần thượng võ dạy các hiệp sĩ phải cư xử như thế nào. Phải chiến đấu công bằng như thế nào. Làm thế nào để trở thành một hiệp sĩ dũng cảm. Chú Spellman bước qua chỗ tôi và cười.

- Đừng quên,

- chú nhắc chúng tôi,

- trong thư, Basil nói sẽ gửi kèm một thứ gì đó rất đặc biệt dành riêng cho Mike Carly thì chẳng cần phải nhắc làm gì. Bác Basil chẳng gửi cho nó món quà nào. Mặt nó trông nhăn nhúm. Y như hồi chúng tôi xem đĩa nào ăn hết quả chanh trước. Carly nhắc:

- Mấy người không quên những gì bác Basil nói tiếp đấy chứ? Có một bộ giáp sắt bị ma ám!

- Quả tình bố hy vọng thế. Đấy là điều tuyệt vời nhất, Carly.

- Bố lau những vệt màu trên tay bằng chiếc giẻ cũ.

- Nếu nó bị ma ám, chúng ta sẽ ngồi trên núi vàng! Một cơn rùng mình gợn dọc sống lưng tôi. Cảm giác hồi hộp đó thường đến với tôi mỗi khi tôi ở trong trạng thái chờ đợi cái gì đó thật là kích động. Sinh nhật tôi chẳng hạn. Hay ngày cuối cùng của năm học. Hay là khi tôi cảm thấy sợ hãi. Nhưng lúc này tôi không sợ. Tôi chỉ cảm thấy rất phấn khích. Hừm, chính thế. Điều đó lý giải tại sao tôi cảm thấy rộn rộn trong lòng. Giống như là tôi vừa nuốt chửng một con bọ sống nào đó.

- Ông Conway?

- Có ai đó gọi ở cổng trước. Giọng người đó nghe có vẻ căng thẳng. Đã có rất nhiều người đưa bưu tín và sửa chữa vật dụng gia đình có vẻ đó khi đến Bảo tàng Huyền sử.

- Công ty vận chuyển và lưu trữ Stanley đây. Có món hàng gửi cho ông! Tất cả chúng tôi đều ào ra cửa trước. Đập vào mắt tôi là một chiếc xe hòem khổng lồ đậu trước cổng nhà chúng tôi. Hai nhân viên bưu điện đang kéo từ thùng sau xe một chiếc thùng khổng lồ. Tôi đứng sững ngay giữa cổng. Carly đâm sầm vào lưng tôi. Nó cố nhìn qua vai tôi xem chuyện gì đang diễn ra. Cái thùng gỗ khối chữ nhật dài. Gỗ thùng sẫm màu, thô ráp trông rất cổ và có nhiều mắt. Một vài tấm ván đã bị cong vênh và gãy. Tôi thấy những cái dấu trông rất lạ khắp nơi trên thùng. Loại mực in trông rất kỳ dị với kiểu chữ lạ xoắn vào nhau làm tôi rất khó đọc. Nhưng có một cái dấu tôi đọc được đó là chữ dễ vỡ in bằng mực đỏ. Mấy nhân viên cố lật cái thùng đứng lên. Nó còn cao hơn cả họ. Bố và chú Spellman bước xung quanh. Tôi cũng lò dò theo họ. Carly đi theo tôi. Hai anh nhân viên thở ụt ịt khi họ nhắc cái thùng lên vai. Từ chỗ tôi đứng nhìn lên, trông nó to hơn bao giờ hết.

- Đấy là bộ giáp sắt phải không?

- Tôi hỏi. Tôi cố nhìn xuyên qua kẽ hở giữa các tấm ván gỗ, nhưng tôi chẳng nhìn thấy gì. Tôi hết nhồm lên lại nhồm xuống. Vô tác dụng. Bố chẳng trả lời. Nhưng tôi biết câu trả lời qua nụ cười trên khuôn mặt bố.

- Nào, cẩn thận. Đừng vội. Nhẹ nhàng thôi, hầy.

- Bố chỉ đạo họ.

- Mang qua cổng trước. Chúng tôi sẽ kéo nó vào từ chỗ đó. Carly, đứng lui ra. Mike, con cẩn thận chút. Đừng đứng gần ghế. Con sẽ.... Từ cuối cùng của bố vụt biến thành một âm thanh tắc nghẽn khi một thứ gì đó trượt ra khỏi cái thùng. Nó phản chiếu ánh nắng mặt trời. Một lưới riu khổng lồ. Một lưới riu chiến của hiệp sĩ. Và nó lao thẳng đến chỗ tôi. Lưới riu loang loáng quay trong không khí. Cứ như là có một cánh tay vô hình đang sử dụng nó vậy. Cái lưới bổ xuống. Tôi hét lên và nhảy vọt ra. Nhưng không kịp...

Chân con! Chân con! Tôi hít một hơi thật sâu. Tôi cảm thấy như mình vừa bị ném mạnh một cú. Tôi thở nhấc chân. Tôi nhúc nhích ngón chân. Ngón chân tôi? Tôi cố bắt mình nhìn xuống. Lưới riu bổ ngập vào trong đất. Một bên tôi thấy miếng cao su trắng phần đầu ngón của đôi giày tôi. Phía bên kia, tôi thấy toàn bộ phần còn lại của bàn chân tôi.

- Này, xem này.

- Tôi kéo chân ra xa cái riu. Tôi chọc ngón chân qua cái lỗ vừa thủng trên giày và ngó ngoáy ngón chân. Chúng vẫn còn. Cả năm ngón. Bố tôi thở dài. Tiếng thở dài nhẹ nhõm. Tôi cười với ông.

- Chỉ trúng miếng cao su trên giày của con thôi. Ngón chân của con không sao bố ạ. Lưới riu chiến đã xén gọn phần mũi giày của tôi nhưng tôi đã kịp rút chân lại. Thật hú vía cho tôi.

- Con phải cẩn thận hơn, Mike.

- Bố vỗ vào lưng tôi thân thiện. Đây là cách bố thường làm khi bố lo lắng mà không muốn tôi biết điều đó.

- Sao con không vào trong nhà và thay giày đi. Tôi không muốn vào. Tôi không muốn bỏ lỡ giây phút cực kỳ phấn khích này. Trước khi tôi bắt đầu tập trung lại, chú Spellman đặt một tay lên vai tôi.

- Nào,

- chú nói.

- Lao vào nhà đi thôi. Đó là tất cả những gì tôi cần nghe. Tôi rào bước chạy lên nhà. Bất chợt tôi thấy dòng chữ bảo tàng Huyền sử viết bằng chữ màu đỏ ma quái trên nền đen trên cửa. Tôi xô cửa trước và dừng bên

cánh phải ngay lối lên cầu thang. Tôi không cần phải chạy lên. Đôi giày cũ của tôi nằm trên bậc thang dưới cùng. Ở ngay nơi mà chẳng bao giờ tôi định để đó cả. Chú Spellman chạy vào nhà thối phù phù như kéo bễ. Tôi đã kịp cởi đôi giày bị rìu chặt ra. Đeo ngay đôi giày mới vào.

- Chậm như sên! Tôi luôn nói với chú Spellman như thế khi tôi thắng chú ấy trong một cuộc đua nào đó. Thường chú chỉ cười xòa. Lần này thì không. Tôi không nghĩ là chú ấy có thèm nghe tôi không. Trông chú Spellman cực kỳ phấn khích. Đôi mắt xanh của chú sáng lên lạ thường. Nụ cười làm mớ ria trắng bù xù của chú xoắn lại với nhau. Chú ngồi phịch xuống bậc cầu thang cạnh tôi.

- Cháu có nhìn thấy cái gì kia không?

- Chú hỏi. Chú ấy liếc ra cửa trước. Qua cánh cửa chính đang mở toang, chúng tôi thấy Stanley và mấy nhân viên khác đang tiến lên cầu thang cùng với chiếc thùng.

- Cháu có đọc nhãn hàng trên thùng không?

- Ồ không ạ.

- Tôi trả lời chú Spellman.

- Cháu không đọc!

- Chú kêu lên vẻ không tin.

- Để cháu nghĩ xem đã. Hơi khó đọc nhãn hàng khi bị một cái rìu chiến to như thế suýt bừa làm đôi.

- Đồng ý, đồng ý. Những cái nhãn trên thùng ghi rằng bộ giáp sắt được chôn từ lâu đài Dreadbury (khiếp đảm).

- Chú Spellman đan tay vào nhau.

- Nó còn xịn hơn thứ chú mong đợi nữa, Mike Xịn hơn nhiều.

- Thế ạ?

- Nếu chú nhớ không sai....

- Về suy nghĩ rất lung, chú Spellman nhắm nghiền cả hai mắt.

- Ừ. Đúng rồi. Chính nó!

- Chú nhón chân lên.

- Lâu đài Dreadbury là nhà của ngài Thomas Barlayne! Chú ấy nói cái tên cứ như nó có ý nghĩa gì đó với tôi. Chẳng có nghĩa gì cả. Chú Spellman lắc đầu.

- Cháu không nhớ câu chuyện về ngài Thomas Barlayne à? Ngài Thomas là một hiệp sĩ ma quỷ. Một hiệp sĩ tội lỗi. Có người nói ông ta là hiệp sĩ tội lỗi nhất trong số các hiệp sĩ. Cuối cùng một thầy phù thủy quyền năng đã áp thân chú lên ngài Thomas. Ông ấy đã nhốt ngài hiệp sĩ tội lỗi trong bộ giáp sắt mãi mãi. Tôi đứng vọt dậy.

- Nhưng điều đó quá hay, đúng không chú? Đó chính là thứ mà bố cần. Một bộ giáp sắt bị ma ám cho bảo tàng.

- Đúng, đó là thứ bố cháu muốn.

- Một chút phấn khích biến mất khỏi đôi mắt chú Spellman. Giọng chú trầm hẳn xuống.

- Chú chỉ băn khoăn liệu bố cháu có biết toàn bộ phần sau của câu chuyện không. Chú ấy hình như đang tự nói với chính mình, nhưng tôi đã kịp chú ý. Tôi chớp lấy tay áo chú Spellman và kéo.

- Phần sau câu chuyện là gì ạ? Chú Spellman cười.

- Ồ, không nhiều lắm.

- Chú trả lời

- Đây là một câu chuyện cũ ngu ngốc. Theo truyền thuyết, bất cứ ai sở hữu bộ giáp của ngài Thomas sẽ bị nguyên rủa. Ông ta mang tới những chuyện không may và những điều tồi tệ!

- Tồi tệ?

- Từ đó buột ra khỏi miệng tôi. Rủi ro, tôi có thể tưởng tượng ra. Tôi mừng tượng ra cảnh tôi bị điểm 1 môn toán thậm chí ngay cả khi tôi đã học bài. Tôi tưởng tượng ra cảnh thằng Pete bạn tôi nói cho cả thế giới này biết chuyện tôi đã mê Sara Medlow. Và tôi cũng tưởng tượng ra cảnh tôi là anh của Carly. Tất cả những cái đó đều là chuyện không may. Nhưng còn tồi tệ?

- Nhưng nếu truyền thuyết là đúng thì nó sẽ càng tuyệt cho bảo tàng chứ

sao? Chú Spellman nhìn xuống tôi. Đôi mắt chú nhấp nháy. Bộ ria xoắn lại với nhau.

- Có lẽ sẽ không tuyệt vời với chúng ta đâu.

- Chú cúi thấp xuống để nhìn thẳng vào mắt tôi.

- Chú sẽ nói cho biết điều gì xảy ra, Mike? Giữ bí mật của chúng ta nhé, OK? Làm bố cháu lo lắng thêm chẳng ích gì. Và chúng ta cũng không muốn làm Carly sợ. Nếu bộ giáp bị ma ám.... Chú ấy đứng thẳng dậy và nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Cháu nói gì nếu chúng ta chơi trò thám tử?

- Ý chú là chúng ta sẽ cùng nhau kiểm tra điều đó? Chú Spellman gật đầu.

- Tuyệt cú mèo! Chú xòe năm ngón tay đập vào tay tôi. Tôi bảo chú:
- Đừng lo chú Spellman, cháu sẽ theo dõi giùm chú.

- Còn chú,

- Chú Spellman xoa tóc tôi:
- Sẽ theo dõi giùm cháu.

- Thỏa thuận thế nhé! Chúng tôi cùng bước ra ngoài cổng. Cả hai cùng cười về thỏa thuận bí mật giữa chúng tôi. Tôi thấy mấy nhân viên chuyển bưu kiện đã lên xe tải của họ. Và tôi thấy cái thùng nằm chình ình bên cạnh tôi. Bố không bỏ lỡ tí thời gian nào. Bố cầm thanh xà beng cúi thấp xuống cạnh chiếc thùng. Ông luồn đầu xà beng vào nắp thùng và đẩy mạnh. Tôi nghe thấy tiếng kêu cọt két khi những chiếc đinh đóng nắp thùng đang bị kéo dần ra. Trong lúc bố bẩy xà beng, chú Spellman nắm lấy rìa nắp dậy và kéo mạnh. Carly đứng một bên. Nó giả vờ là không quan tâm lắm. Nhưng tôi để ý thấy nó đang cắn môi dưới. Thói quen khi nó cảm thấy căng thẳng. Còn tôi cứ lượn đi lượn lại thành vòng tròn xung quanh cái thùng. Tôi bị phấn khích đến nỗi không thể đứng yên được. Cuối cùng bố và chú Spellman cũng đã nhấc được nắp thùng lên. Tôi phóng tới trước. Nín thở. Carly đứng ngay cạnh tôi. Cả hai cùng dướn lên và nhìn vào trong. Tất cả những gì mà tôi nhìn thấy là hàng chồng hàng đồng giấy, báo vớ vẩn, cũ rách.

- Đây là giấy.

- Carly có vẻ rất thất vọng như tôi vậy. Bố cười.

- Không chỉ có giấy đâu Carly.

- Ông nói.
 - Tiếp tục đi. Cho tay vào trong và tìm xem cái gì ở trong đó.
 - Con á?
 - Carly nói nghèn nghẹn.
 - Con sợ hả?
 - Bố hỏi.
 - Không đời nào.
 - Nó trả lời. Tôi có thể nói là nó đang sợ một cách ngốc nghếch. Nhưng lại cố làm ra vẻ lì, bình tĩnh. Cái thùng dài chột làm tôi nhớ đến chiếc quan tài. Tôi băn khoăn tự hỏi không hiểu Carly có liên tưởng như vậy không. Miệng mím chặt, nó xắn tay áo lên màu xanh lên. Thọc tay vào trong thùng. Tay Carly ngấp sâu vào núi giấy vụn. Đống giấy sột soạt trong lúc nó quờ quạng cố tìm cái gì đặc răn. Tôi ngó thấy nó dướn lên và thọc tay vào sâu hơn nữa.
 - Em nghĩ là em thấy cái gì đó.
 - Nó bảo chúng tôi. Và bỗng nó hét lên.
 - Nó bắt được em! Nó chộp tay con! Cứu với! Tôi quan sát Carly cố gắng kéo tay ra khỏi thùng. Nhưng, một cái gì đó
 - ai đó
 - vừa chộp chặt lấy tay em tôi. Và nó không thả ra.
- Chương 3**
- Carly cố kéo tay ra. Mặt nó bắt đầu đỏ dưng lên. Bố và chú Spellman vội vàng bối. Giấy vụn bay tứ tung mọi hướng.
- Gượm nào con gái yêu.
 - Bố trấn an.
 - Nhanh lên bố! Con đang bị tóm đây này.
 - Carly hét lên. Em tôi bối rồi không tự chủ mình được nữa. Lúc này tôi cảm thấy thương nó. Bố nhấc tay nó lên. Những ngón tay của một bàn

tay sắt đang xiết xung quanh cổ tay Carly.

- Chà, mọi người hãy xem này.

- Bố nói. Bố cười. Bàn tay sắt gắn với một cánh tay sắt dài.

- Cái còng tay con đây rồi.

- Bố nói.

- Để nguyên. Bố sẽ gỡ ra cho con ngay đây.

- Ông gỡ những ngón tay sắt ra từng ngón, từng ngón một. Carly chớp lấy cổ tay. Bàn tay sắt và cánh tay rơi trở lại vào thùng đánh uỳnh một cái.

- Bộ giáp sắt ngu xuẩn.

- Carly hầm hừ. Nó nhìn xuống cổ tay, xoa xoa bóp bóp. Tôi nhìn xéo qua vai liếc chú Spellman. Tôi đưa mắt nhìn chú. Chú ấy cũng đưa mắt nhìn tôi. Bố thò tay vào thùng và lấy ra một bộ phận khác.

- Giờ nhìn cái này xem.

- Ông nói. Vừa mỉm cười, ông vừa giơ lên chiếc mặt nạ. Những tia sáng cuối cùng của mặt trời sắp lặn chiếu vào mặt nạ thép, phản chiếu ra thứ ánh sáng đỏ. Nóng. Rùng rợn. Miệng tôi trề xuống, há ra. Thậm chí tôi không nhận ra là mình đã nín thở cho đến khi thở hắt ra. Quá rợn. Bố đưa cái mặt nạ cho tôi. Chỉ nhìn thôi thì không thể bì với cảm giác sờ vào nó được. Tôi vượt dọc theo chiếc mặt nạ. Nó nặng hơn tôi tưởng. Và không lạnh. Không giống cảm giác khi sờ vào sắt thép. Nó ấm. Như là vừa có ai đeo nó mới gỡ ra vậy. Một cảm giác rờn rợn chạy ngược sống lưng tôi. Tôi đặt chiếc mũ vào giữa hai tay. Bố kéo ra một chiếc ống sắt bảo vệ cẳng chân đặt trên bàn. Tiếp theo là một miếng sắt bảo vệ bàn chân. Đôi mắt ông sáng lên. Ông sục tay vào đồng giấy vụn để lấy ra một bộ phận khác của giáp sắt.

- Nó đây rồi! Cơ hội giàu có và nổi tiếng của chúng ta đây rồi. Đây sẽ là cuộc triển lãm hay nhất, rùng rợn nhất mà người ta từng thấy. Ở phố Fear hay bất cứ nơi nào khác. Mọi người từ khắp nơi trên thế giới sẽ đổ đến để xem.... Những lời của bố vụt tắt. Bố nhúm mày. Ông tiếp tục quờ tay xung quanh đồng giấy vụn. Ông đang cố tìm thứ gì đó ở đáy thùng.

- Cái gì thế này?

- Bố kéo tay ra. Ông kéo ra thứ gì đó sáng và óng ánh. Cái vật tròn tròn kỳ

dị đó dính vào một chuỗi dây vàng. Trông nó giống như một viên cẩm thạch lớn, nhưng kỳ dị hơn bất cứ viên đá quý nào tôi từng biết. Bên trong viên cẩm thạch, những làn khói xanh bốc ra cuộn xoắn vào nhau. Màu xanh thẫm. Xanh nhạt. Những tia sáng bạc nhấp nháy chậm rãi lượn vòng trong đám khói, như những ngôi sao băng nhỏ li ti vậy. Tôi nín thở khi nhìn thấy điều kỳ lạ đó. Carly cũng nín thở. Chú Spellman cũng vậy. Tôi thở hắt ra trước.

- Chạm hơn cả sên!

- Tôi cười họ, viên cẩm thạch đã nằm trong tay tôi.

- Đây chắc hẳn là món quà ngạc nhiên đặc biệt của bác Basil gửi cho con!

- Tôi choàng cái dây chuyền vào cổ trong khi chưa ai kịp chạm vào nó. Tôi nhìn chiếc mặt đá lung lẳng trên chiếc áo phông nền trắng.

- Hì, trông nó thật rùng rợn phải không? Bố đồng ý. Carly cũng vậy. Giọng nó nghe có vẻ ghen tỵ. Điều đó làm tôi càng thích viên đá hơn.

- Trông nó cực kỳ ma quái.

- Chú Spellman bước tới trước. Chú vừa nói vừa nhìn vào miếng đá.

- Vâng, trông nó thật, phải không chú?

- Tôi gật đầu. Một viên cẩm thạch ma quái. Đây là thứ tuyệt vời nhất mà tôi có kể từ khi bố đưa hai đứa đến New York mua cái xác ướp mới. Tất cả chúng tôi dõi theo bố gỡ cái thùng ra. Chúng tôi tập hợp các bộ phận áo giáp lại và mang đặt ở phòng lớn trước nhà. Chú Spellman và tôi đưa cho bố các mảnh của bộ giáp. Từng miếng từng miếng một, ông ráp lại ngài Thomas. Carly đứng bên cạnh ôm chú chó Salem trong tay. Tôi có thể nói rằng nó không muốn sờ vào bộ giáp. Khi bố hoàn thành việc ráp nối, tất cả chúng tôi lùi lại để nhìn rõ hơn. Bộ giáp của ngài Thomas có lẽ rất vừa với ông thầy dạy thể dục mà tôi quý mến, thầy Hulk Hooligan. Đôi vai rộng khoảng một mét. Chân tròn và rắn chắc. Chúng làm tôi liên tưởng đến những thân cây nhỏ. Có lẽ ba thằng tôi vẫn chui vừa cái khoang ngực đó, không có vấn đề gì. Tôi nhớ lại tất cả những câu chuyện trong các cuốn sách về các tòa lâu đài và các hiệp sĩ.

- Sợ đấy!

- Tôi buột miệng nói sau tiếng thở dài.

- Trông ông ta đáng sợ, đúng không?

- Chú Spellman vỗ vào lưng tôi. Bố cười.

- Bây giờ tất cả những gì chúng ta phải làm là chờ đợi. Nếu chúng ta may mắn, cái đồng sắt cũ này bị ma ám thật. Và nó sẽ làm khách hàng đổ xô đến đây! Chuông điện thoại kêu và bố chạy đi trả lời. Chú Spellman cũng vội đi. Chú ấy bảo có vài việc phải làm với những đồ bảo tàng bằng sáp dưới nhà. Khi họ đã đi cả, Carly bỗng đứng sát lại gần tôi.

- Anh nghĩ gì Mikey?

- Nó luôn gọi tôi là Mikey mỗi khi nó muốn trêu chọc tôi.

- Có phải anh sợ bộ giáp bị ma ám không?

- Điều duy nhất làm anh sợ là cái bộ mặt xấu xí của em!

- Tôi giờ nằm đầm đầy hàm ý. Sau đó biến khỏi phòng sảnh và phi lên lầu. Hôm nay, tối lượt tôi nấu bữa tối. Tôi biết chính xác mình sẽ phải làm món gì

- mì macaroni và pho mát, món ăn mà Carly căm ghét hơn bất kỳ thứ gì trên thế giới này. Hôm nay cũng là phiên Carly rửa bát. Tôi dám chắc rằng tôi sẽ nấu món mì và pho mát hơi lâu. Nên sau bữa tối, nó sẽ phải nạo cháy ở đáy chảo. Và trong lúc nó vừa làm vừa lăm bằm, tôi chạy về phòng của mình. Tôi còn có một bài tập đề án của trường về loài gấu bắc cực. Tôi phải đọc báo cáo trước lớp vào sáng mai. Trong khi đó, vào 9 giờ tối, tivi sẽ chiếu Nhà hát Tiếng sấm, chương trình ưa thích của tôi. Tôi làm bài về nhà và chẳng có cơ hội xem Nhà hát Tiếng sấm. Hôm nay quả là một ngày dài. Tôi mệt lử. Đánh răng tối xong, tôi mặc bộ đồ ngủ vào và lăn ra giường. Tôi vẫn giữ viên cầm thạch. Tôi thấy mặt đá ra giường, giờ nó lên trước mặt. Tôi quan sát những lọn khói uốn lượn dưới ánh trăng xuyên qua tấm kính mờ ở cửa sổ. Tôi có cảm giác là lạ rằng những làn khói kia ẩn giấu điều gì đó. Điều gì đó thật giá trị. Tôi cố quan sát gần hơn. Nhưng càng nhìn gần tôi càng thấy màu sắc cuộn xoắn vào nhau. Tôi ngủ thiếp đi trước khi kịp thấy cái muốn tìm. Thụp. Thụp. Tôi đang mơ cái gì đó. Tôi không thể nhớ rõ được. Tôi nhớ lảng máng rằng mình phải làm việc gì đó với lũ gấu bắc cực. Và những viên cầm thạch. Những hiệp sĩ với bộ giáp sáng loáng. Thụp. Thụp. Lại tiếng động đó vang lên. Tôi mở choàng mắt, động tai. Thụp. Thụp. Rõ ràng không phải tôi đang mơ Tôi ngồi dậy và nín thở. Thụp. Thụp. Tiếng động phát ra từ dưới nhà. Thụp. Thụp. Tôi quăng chân ra một bên giường ngồi nghiêng đầu lắng tai nghe. Thụp. Thụp. Tôi không thể đoán ra vật nào ở trong bảo tàng có thể tạo ra tiếng động như thế. Ít ra là từ trước

đến tối hôm nay. Thụp. Thụp. Tôi đứng hần dẩy. Chân tôi hơi run. Chỉ có một thứ có thể tạo ra tiếng động đó. Bộ áo giáp. Thụp. Thụp. Tôi nín thở và chạy xuống cầu thang. Phòng bảo tàng

- Bếp nằm ngay ở dưới phòng tôi. Càng xuống gần tiếng động nghe càng to hơn. Thụp. Thụp. Tôi liếc xuống viên cẩm thạch của tôi. Vòng khói cuộn xoáy theo nhịp tiếng động phát ra. Thụp. Thụp. Tôi băng ngang qua phòng theo hướng có tiếng động. Tới cửa bếp, tôi dừng phắt lại. Tôi hít thở một hơi thật mạnh như tôi thường làm mỗi khi thấy Sirk bắt chúng tôi chạy thêm vòng ở lớp thể dục. Đứng rồi!

- Cơ hội để tôi bắt gặp con ma đang hoạt động. Cơ hội để tôi chứng minh rằng bộ áo giáp thực sự bị ma ám. Thụp. Thụp. Tôi hít một hơi thật sâu. Đẩy tung cánh cửa bếp. Thụp. Thụp. Tôi bước vài bước run rẩy vào bên trong. Thụp. Thụp. Tôi căng mắt nhìn vào trong bóng tối. Và tôi thấy nó. Thật là đáng ghét chưa? Không thể ngăn được. Tôi thét lên.

Chương 4

Carly! Điên à! Cô em điên rồi của tôi đang đứng ở giữa bếp với cái chổi trong tay. Nó cầm cán chổi xuống sàn. Tôi lườm nó.

- Đang làm gì thế? Tôi cố hạ giọng xuống. Tôi không muốn đánh thức bố dậy. Carly gập người lại vì cười. Nó chỉ vào mặt tôi.

- Xem kìa, viên tuần canh góc ghế. Ra ngoài săn ma cơ đấy. Carly còn cười thêm một lúc nữa. Có lẽ nó sẽ cười đứt ruột vì cái trò đùa ngu ngốc của nó.

- Ừ. Chắc, chỉ có một con bé ngố giữa đêm cầm chổi gõ xuống sàn thôi.

- Tôi nói. Tôi giơ viên cẩm thạch lên. Giờ tiếng thùm thụp cũng đã hết, nhịp khói quay cũng dừng lại. Tôi nắm tay lại.

- Mà thật là may mắn vì bố không thức dậy.

- Tôi bảo.

- Chắc chắn là bố nghĩ rằng bọn ma đến. Bố đã rất phấn khích. Mà có tưởng tượng được rằng bố sẽ cảm thấy thế nào nếu bố phát hiện ra đấy chỉ là mày? Trong chốc lát, trông Carly thật sự hối lỗi. Nó hạ cái chổi xuống.

- Em không nghĩ ra điều đó.

- Nó nói.

- Em chỉ muốn dọa anh.
- Chậc, mày thì chẳng nghĩ đâu.
- Tôi khoanh tay trước ngực. Tôi cố nhìn nó theo cái cách mà bố vẫn hay nhìn chúng tôi khi ông giận dữ hay thất vọng.
- Mày chỉ gây rắc rối, vậy thôi. Tôi chợt dạ nghĩ lẽ ra tôi nên xem mình là người may mắn. Cuối cùng tôi cũng chứng kiến Carly trông có vẻ hối lỗi. Lẽ ra tôi phải biết rằng điều đó chẳng bao giờ xảy ra lần nữa.
- Mikey, anh làm sao thế? Anh sợ cái ông hiệp sĩ to lớn và tội lỗi dưới này hả?
- Xem đứa nào đang nói kìa. Em chính là đứa cho rằng nó đã chộp được em.
- Tôi nhắc nó.
- Ôi.... Ôi! Cứu em! Cứu con!
- Tôi nhại lại cái giọng kim thanh thanh của lũ con gái.
- Hừm, bây giờ em không sợ nữa.
- Nó đáp lại. Nó vắt mái tóc qua một bên vai.
- Anh chính là người tin vào bộ áo giáp bị ma ám.
- Chậc, ai mà biết được truyền thuyết có đúng hay không?
- Tôi hỏi lại nó.
- Thế có muốn gặp hồn ma của một trong những hiệp sĩ tội lỗi nhất từng được biết đến hay không?
- Ôi thôi nào.
- Carly nói.
- Anh không tin vào tất cả những thứ vớ vẩn ấy chứ? ý em là anh không cho rằng bộ áo giáp bị ma ám có thể đi lại hoặc làm cái gì đấy, đúng không?
- Chỉ có một cách tìm ra câu trả lời thôi. Carly giả vờ như không thèm

quan tâm đến bộ áo giáp bị ma ám và lời nguyền. Nhưng tôi dám chắc rằng từ sâu thẳm trong lòng, nó đang sợ. Nhưng tôi thì không.

- Đi nào.

- Tôi chớp lấy tay nó và kéo vào trong bếp.

- Đi kiểm tra nào. Khi chúng tôi ra khỏi bếp và rẽ xuống phòng sảnh tối tăm, tôi lại bắt đầu có cảm giác rờn rợn. Không phải là tôi nhát chết hay đại loại như thế mà thực ra Bảo tàng Huyền sử bản thân nó đã rất rùng rợn. Đặc biệt vào ban đêm. Trong ánh trăng mờ xuyên qua cửa sổ, hai cái bóng của anh em tôi xoắn vào nhau biến dạng. Và những thứ xung quanh mà thường thường bạn không để ý như cái đèn hoặc chậu cây, trong bóng đêm trông chúng hoàn toàn khác

- dường như chúng đang vươn ra chớp lấy bạn. Tôi nghe thấy tiếng cạch, cạch, cạch. Nghe như tiếng ngón tay gỗ nhíp vào bảng đen vậy. Nó làm tôi sồn da gà. Tôi dừng phắt lại. Tiếng động cũng im bật. Chỉ là cái sàn mà thôi. Tôi thở dài. Mình phải nhận ra điều đó mới phải. Mọi thứ quanh cái bảo tàng này đều có thể kêu lạch cạch. Đó là một phần tạo ra sự hấp dẫn cho ngôi nhà cổ này. Chỉ trừ buổi đêm. Khi bạn rón rén đi xuyên qua mọi chỗ, một mình với đứa em gái ngốc nghếch. Và bạn lại đang điều tra bộ áo giáp bị ma ám. Chúng tôi tới phòng ăn, nơi toàn bộ sưu tập quan tài của bố đã được trưng bày hoàn chỉnh. Ông muốn gọi chỗ này là Trung tâm quan tài. Ông cho rằng nó rất vui đấy chứ. Ban ngày thì đó là chỗ rất tuyệt để chơi trò trốn tìm. Nhưng đêm đến thì.... Tôi nghe thấy tiếng nấc. Sau đó tôi bỗng nhận ra chính mình vừa nấc. Tôi liếc sang Carly, chuẩn bị đón nhận lời chế giễu của nó. Nhưng thật ngạc nhiên, chẳng thấy nó thốt lên một lời. Tôi đoán là căn phòng cũng làm nó sợ. Nó tóm chặt tay tôi, chân bước đi dò dẫm. Tôi kéo nó vào trong phòng. Tất cả các cỗ quan tài đã đóng. Chú Spellman luôn đóng chúng lại trước khi chú về nhà vào buổi tối. Nhưng có vấn đề gì cơ chứ? Cả hai anh em đều biết rõ từng cỗ quan tài và những gì ở trong đó. Cỗ quan tài bên cạnh chúng tôi là xác ác quỷ hút máu Dracula làm bằng sáp. Với cọc sắt cắm xuyên tim. Cỗ quan tài bên phải cũng có một xác ướp bằng sáp bên trong. Đặc biệt, trên mặt xác ướp này có một cái gương. Và khi bạn cúi xuống cỗ quan tài nhìn vào bên trong.... Một cảm giác rờn rợn lại bò ngược sống lưng tôi, lên cả vai. Tôi bước chậm lại.

- Anh không sợ đấy chứ, Mikey?

- Lần này Carly không hề trêu tôi. Tôi có thể nói rằng nó đang hy vọng tôi nói không.

- Đừng hòng.

- Mình có lên gân quá không nhỉ? Tôi cố giữ giọng bình tĩnh.
- Chẳng có gì phải sợ cả....
- Oái! Tôi buột miệng kêu đau. Carly bấu chặt vào tay tôi.
- Mike Cái gì? Cái gì thế?
- Anh phang gối vào gờ quan tài.
- Tôi xuýt xoa xoa chân.
- Đau quá.
- Đừng có kêu.
- Nó thì thầm.
- Anh sẽ đánh thức bố dậy mất.
- Em đừng chết nhát thế.
- Em ư? Em chả sợ gì cả.
- Nó nói.
- Trừ bộ giáp bị quỉ ám ra.
- Tôi nhắc nó. Tôi đi tiếp, nhưng Carly vẫn đứng nguyên tại chỗ. Tôi liếc ra sau nhìn nó. Nó như đóng băng tại chỗ. Nó nhìn chăm chăm vào đêm tối, ngón tay xoắn mấy lọn tóc.
- Có lẽ chẳng phải ý hay đâu anh ạ. ý em là....
- Carly nói giọng run run.
- Ngộ nhỡ có con ma thật thì sao? Có lẽ anh em mình cho nó vài đêm để nghỉ ngơi và làm quen với chỗ mới. Tôi không buồn trả lời. Chủ yếu là vì tôi đang hy vọng có một con mụ Và lời nguyện. Tôi muốn người người đổ đến xem ngài Thomas dù từ xa hàng dặm thế là nhà chúng tôi sẽ kiếm nhiều triệu đôla và yên trí sống trong bảo tàng mãi mãi. Cuối cùng hai anh em cũng đi qua phòng quan tài và vào phòng khách. Cho dù bố đã mất cả buổi chiều làm đồng xác ướp trông bụi bặm thì bản thân bụi cũng đã bám đầy mọi nơi. Những đám bụi quần lên trên mặt sàn và bay vạt vờ

theo mỗi bước chân chúng tôi. Đó đúng là điều bố thích. Bụi bặm và mồi meo. Với mạng nhện giăng đầy tường, những băng treo khẩu hiệu ma quỷ. Trong lúc hai anh em đang rón rén đi ngang qua sàn, đôi giày cao su của chúng tôi phát ra tiếng kêu cọt kẹt. Tiếng động mà một xác ướp cũng có thể tạo ra nếu nó đi ngang qua sàn. Chú Spellman luôn luôn đóng các cổ quan tài vào buổi tối. Những lũ xác ướp thì luôn sẵn sàng phục vụ công việc kinh doanh. Trong góc kia, khuất góc nhìn của tôi là xác ướp ưa thích của bố tôi. Tên nó là Charlie. Charlie đứng rất nghiêm chỉnh trong hòm của nó. Đôi tay cứng quèo của nó vươn ra phía trước. Cặp mắt lõm sâu vào nhìn thẳng vào bóng đêm. Thẳng vào chúng tôi. Tôi thở hắt ra và cố che lấp bằng tiếng ho.

- Đưa phần đường còn lại chứ!

- Tôi buông tay Carly. Lao vù tới phòng khách. Bố dựng bộ áo giáp trên giá gỗ ngay bên trong cửa ra vào. Tôi bỏ xa Carly, tới gần cửa tôi dừng lại đợi nó. Cuối cùng nó cũng bắt kịp. Tôi cười.

- Chậm như sên! Carly không trả lời. Nó nhìn qua vai tôi. Mồm há hốc. Tay chỉ trỏ. Tôi nhìn qua cửa và

- chẳng thấy gì cả. Khoảng không trống rỗng. Bộ áo giáp đã biến mất.

Chương 5

- Mike!

- Giọng Carly hoảng hốt.

- Mike, ông ta đâu rồi? Ngài hiệp sĩ đâu rồi? Ông ta đã hoàn toàn biến mất. Tất cả những gì còn lại là chiếc giá gỗ.

- Em có biết điều này là như thế nào không?

- Tôi hỏi Carly.

- Aa.

- Carly thở gấp.

- Bộ áo giáp đã tự đi. Nó bị ma ám.

- Đúng thế! Câu chuyện đã kể là đúng!

- Tôi thêm thì.

- Hồn ma ngài Thomas ở trong bộ giáp đó. Hắn có thể chuyển động! Hắn

đi được!

- Hẳn có thể ở bất cứ đâu!

- Carly khàn giọng như một điềm gở?

- Hẳn có thể trốn ở tầng hầm. Cũng có thể hẳn đang trên đường lên lầu.

- Hẳn có thể ở ngay trong phòng này. Trốn trong bóng tối. Tôi căng mắt quét một lượt trong bóng tối.

- Anh không nghĩ vậy.

- Tôi bảo em gái.

- Hẳn khá là lớn. Anh nghĩ là bọn mình có thể nhận ra hẳn. Đi tìm nào.

- Có lẽ hẳn sẽ tự quay lại.

- Carly đáp lại giọng sợ sệt.

- Như con Salem vẫn làm mỗi khi nó trốn ra khỏi nhà đi chơi vào ban đêm.

- Carly, tỉnh ra đi nào. Bọn mình đang nói chuyện về lũ ma, nhớ chứ? Tôi chớp lấy bàn tay đang cuộn đầy tóc của nó và kéo nó trở lại đường chúng tôi đã đi ban nãy. Hai đứa đều biết rằng ngài Thomas không có trong phòng xác ướp. Ông ta cũng không ở trong phòng quan tài. Trong bóng tối lúc ở trong bếp, tôi không quan sát được kỹ lắm nhưng tôi chắc rằng hẳn cũng không ở trong đó.

- Đi kiểm tra phòng sáp đi.

- Không đời nào!

- Carly ghét phòng sáp. Nó nhắm nghiền mắt lại.

- Đi nơi nào cũng được trừ phòng sáp ra!

- Được thôi.

- Tôi dừng lại và nghĩ xem con ma có thể luẩn quẩn nơi đâu. Nhà kính thì sao? Trước khi Carly kịp nghĩ ra vài cố thoát thác vỡ vụn gì đấy, tôi đã lôi tuột nó ra phía sau nhà. Khi chúng tôi mới dọn đến ngôi nhà trên phố Fear này, tôi phải mất rất nhiều thời gian tìm hiểu xem nhà kính là gì. Cuối

cùng bố giải thích rằng nó là một dạng nhà kính trồng cây xanh. Đó là một căn phòng cực to, trống rỗng hình ống cỡ một sân bóng với nóc và tường một bên làm bằng kính. Người chủ cũ của tòa nhà thường trồng cây cối trong đó, thậm chí cả trong mùa đông. Bố khó có thể sử dụng cho việc trưng bày bảo tàng. Nó quá to. Và lại cần sửa chữa nữa chứ. Chúng tôi đẩy cửa và bước vào bên trong. ánh trắng xanh kỳ bí rọi xuyên qua những bức tường kính và mái vòm. Hai đứa đi rón rén sát vào tường và nấp dưới bóng cây nhiệt đới bố trồng để sử dụng trong triển lãm. Tôi nhìn xuyên qua khe giữa những chiếc lá to mềm. Có gì đó phía trước đang nhấp nháy và lấp loáng. Như ánh trắng đang rọi vào cái giáp sắt vậy. Đưa ngón tay lên môi, tôi ra hiệu cho Carly giữ im lặng. Hai đứa nhón chân bước trong bóng tối sát cạnh nhau. Một cái mạng nhện vương vào mặt tôi. Tôi quờ tay phất cái mạng dính sang một bên. Và suýt ngạt thở. Ngài Thomas! Ông ta đang ở đó. Ông ta đang cười con ngựa mô hình to bằng ngựa thật, ở ngay chính giữa nhà kính. Mái vòm kính uốn cong ngay trên đầu ông ta. Tôi nhắm mắt lại và mở choàng ra. Trong thoáng chốc tôi cảm thấy ông ta chuyển động. Tôi nhắm mắt lại lần nữa. Bước một bước lại gần hơn.

- Quái lạ!

- Giọng tôi vang vọng trong căn phòng to trống rỗng. Một chiếc thang cao đặt ngay cạnh con ngựa mô hình. Cái thang bố vẫn dùng để chuẩn bị cho triển lãm.

- Thấy chưa? Mình chỉ sợ bóng sợ gió.

- Tôi hiểu rằng chẳng cần phải thì thầm làm gì nữa.

- Chắc bố và chú Spellman đã làm đấy. Chắc họ đã chuyển ngài hiệp sĩ vào đây trong lúc bọn mình học bài. Tôi để ý thấy họ cũng đã chuyển hầu hết số vũ khí thời trung cổ của bố vào đây. Gần như toàn bộ bộ sưu tập của bố. Khoảng một tá thương và giáo treo trên tường phía bên trái hiệp sĩ. Còn tường bên phải tôi thấy trưng bày những thanh gươm và khiên sắt lớn. Tôi liếc thấy bộ áo giáp giả của bố. Bố mua nó để trưng bày trong bảo tàng và nó có đầy đủ mọi chi tiết của một bộ áo giáp thật. Thậm chí đứng xa trông nó y như thật. Nhưng nếu đến gần tôi có thể nói với bạn rằng nó được làm từ loại thiếc mỏng và rẻ tiền. Tôi luôn thích bộ áo giáp giả đó. Nhưng bây giờ khi chúng tôi có bộ giáp thật, tôi chẳng còn thích nó như trước nữa.

- Trông cứ như họ đã mang khá nhiều thứ vào trong này vậy.

- Tôi nói. Carly chun mũi.

- Vì sao nhỉ?

- Vì sao à?

- Lần đầu tiên tôi thấy Carly hỏi.

- Có lẽ vì trong này có nhiều khoảng trống hơn. Sẽ có nhiều hơn cơ hội chiêm ngưỡng bộ áo giáp và tất cả các loại vũ khí ghê gớm mà một hiệp sĩ như ngài Thomas cần phải có để chiến đấu với kẻ thù của ông ta. Tôi nhìn ngài Thomas một lần nữa.

- Trông ông ta thật dữ dằn, đúng không?

- Ừ, dữ dằn thật đấy.

- Giọng Carly vang lên miễn cưỡng. Ngồi trên lưng ngựa, ngài Thomas có vẻ như đang sẵn sàng chiến đấu. Ông ta cầm một thanh giáo dài trong tay. Tay kia quần lấy cương ngựa, trên cánh tay đó là một tấm khiên. ánh trắng bành bạc ma quái phản chiếu vào chiếc mũ sắt của ngài Thomas. Nó phản quang vào cây giáo của ông ta. Làm toàn thân bộ giáp phát ra thứ ánh sáng xanh mạnh. Phát ra từ bên trong. Đây là cảnh rừng rợn nhất tôi từng thấy trong suốt cuộc đời. Tôi muốn tới gần hết mức có thể. Thật, thật gần. Tôi bước lại gần ngài Thomas.

- Mike, anh đang làm gì thế? Liếc qua vai tôi thấy Carly đang bước lùi lại.

- Có lẽ bố sẽ không thích đâu nếu anh....

- Bố không phiền đâu. Ồi, đúng thế, ông sẽ phiền, một giọng nói nhỏ trong tôi cất lên. Ông sẽ rất phiền lòng. Nhà người sẽ gặp rắc rối trong suốt cuộc đời còn lại của mình nếu ông bắt gặp nhà người gây lộn xộn quanh bộ áo giáp. Nhưng mình có gây lộn xộn gì với bộ áo giáp đâu. Tôi trả lời giọng nói. Tôi chỉ muốn nhìn gần hơn. Chỉ nhìn lén chút xíu. Tôi phải biết thứ ánh sáng màu xanh đó ở đâu ra. Bố sẽ hiểu.

- Nó thật sự tuyệt vời đúng không? Tôi không biết liệu Carly có trả lời tôi hay không. Tôi cũng chẳng nghe. Đột nhiên tôi chạm vào bộ giáp. Giờ đây, tôi đã đứng rất gần. Tôi cố vươn ra hết sức mình. Nhưng chẳng có tác dụng gì mấy. Ngài Thomas ở trên ngựa. Như tôi đã nói, tôi thuộc loại thấp. Ồ, nhưng đó là lý do người ta dùng thang đúng không? Tôi nắm lấy thang và chuẩn bị trèo lên.

- Mike, anh không định.... Tôi lờ Carly. Tôi phớt tất cả mọi thứ. Tất cả trừ cái cảm giác kỳ lạ đang chạy trong tay tôi làm rần rật đầu ngón tay.

Tôi trèo lên nấc thang trên cùng. Từ trên đó bộ áo giáp trông tuyệt hơn bao giờ hết. Tôi nín thở. Tôi xam xoi những thiết kế trang trí trên tấm che ngực và mũ sắt. Thậm chí còn có một vài chỗ bị móp. Tôi đoán là ngài Thomas có những vết này sau các trận chiến. Tôi liếc cái tấm che mặt. Phần của bộ áo giáp có thể nâng lên để hiệp sĩ có thể ăn và nói. Tôi dòm cái khe phía trên tấm che mặt. Chỗ hiệp sĩ dùng để nhìn ra. Trông nó tối và trống rỗng. Tôi ngoặc một tay vào một bên thang. Sau đó vươn tay kia xa hết cỡ. Ngón tay tôi lướt trên mũ sắt của ngài Thomas. Cảm giác rần rật bây giờ còn mạnh hơn.

- Thấy chưa. Chẳng có gì phải lo lắng cả.

- Tôi liếc xuống. Carly nhìn lên. Mắt em tôi liếc lòng vòng, mồm há ra.

- Anh cá là anh có thể nhìn cả vào bên trong. Vươn ra khá xa. Tôi móc ngón tay vào phần cầm mũ sắt. Tôi kéo nó mở ra. Tấm che mặt kêu cọt kẹt. Không giống tiếng kêu cọt kẹt của sàn bảo tàng. Đây là tiếng kêu đầy thân thiện. Tiếng cọt kẹt làm xương tôi rung động. Làm rằng tôi nhức nhối. Chiếc thang lắc lư, nghiêng ngả. Tôi vội giữ yên thân mình. Thậm chí trước khi nhận ra điều đó, tôi đã đứng đối mặt với chiếc mặt nạ. Không có gì để nhìn cả. Không có gì ngoài khoảng không đen ngòm. Đen hơn cả bóng đêm. Tôi rướn ra xa hơn và nhìn vào bên trong. Đen. Dày. Đặc quánh. Tôi chột hít phải luồng hơi thối

- một đồng cái gì đó rất cũ quanh bộ áo giáp này. Thử xem, có thể là hàng thế kỷ. Tôi muốn lộn mửa. Tôi chột nghe thấy tiếng hầm hừ. Như có ai đó đang hầm hừ ở cuối đường hầm. Ầm thanh ngày càng to hơn. Đây trong đầu tôi. Nó nhấn chìm tiếng ù ù do máu đang sôi trong tai tôi. Tôi hơi lùi lại và cảm thấy thang rung rinh dưới chân tôi. Toàn thân tôi nổi gai ốc. Có gì đó đang chuyển động. Bên trong chiếc mũ sắt. Có gì đó đang đến. Một cái bóng màu đen! Tiếng gầm gừ rít lên ngày một to hơn nữa. Bộ áo giáp run lên. Sau đó nó sốc mạnh. Cùng với tiếng thét kinh khủng rợn cả xương của tôi, cái bóng vọt ra khỏi bộ áo giáp. Tôi đi đứt thôi.

Chương 6

Cái bóng vọt ra khỏi bộ áo giáp đứng ngay trước mặt tôi. Với đôi mắt nhắm nghiền, tôi nghe thấy một âm thanh rùng rợn phát ra từ một đôi cánh thú đang vỗ quanh đầu và cổ tôi. Tôi đập loạn xạ trong không khí. Nó bay vòng vòng quanh đầu tôi và bổ nhào xuống tôi từ hướng khác. Tôi cố tránh. Nhưng đã quá muộn. Một con dơi to nhất, đen nhất và gớm guốc nhất tôi từng thấy lao thẳng vào mặt tôi. Tôi nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ rực, cái mõm tằm tằm của con dơi đang há ra với những chiếc răng nanh nhọn hoắt. Tôi thấy bộ vuốt ghê gớm của nó đang sẵn sàng cắm phập vào tôi. Tôi vung tay lên che đầu khi con dơi bổ xuống tấn công tôi lần nữa. Đôi cánh to, ghê sợ của nó đập vào tai tôi.

- Aa!

- Tôi hét lên. Tôi mất thăng bằng và ngã xuống chiếc thang. Tôi rơi xuống sàn đánh ạch một cái. Tôi cảm thấy mình như một con bọ lao sầm vào kính chắn gió xe ô tô.

- Anh không sao chứ?

- Tôi nhìn lên và thấy Carly đang đứng cạnh tôi. Nó chìa tay muốn kéo tôi đứng dậy. Hự lên một tiếng, tôi cố gượng đứng lên trên hai chân của mình. Tất cả xương của tôi như đóng thành một khúc vậy. Rất khó khăn. Một chiếc giày văng đâu mất, và chiếc áo ngủ thì quăn chặt lấy hai chân tôi.

- Bay vui vẻ chứ?

- Carly nhẹ nhàng hỏi.

- Rất vui.

- Tôi phúi bụi khỏi chỗ chiếc áo ngủ bị đập xuống đất. Tôi thấy chiếc giày bị mất của tôi nằm ngay cạnh ngựa của ngài Thomas. Tôi chớp lấy và xỏ ngay chân vào.

- Con dơi ấy ít nhất phải nặng tới hai mươi cân. Cánh nó dang ra phải ngót một mét. Carly nhăn mặt.

- Dơi á! Khiếp! Nó đâu rồi? Nó còn ở đây không?

- Nó đưa tay che đầu và lom lom nhìn lên trần.

- Anh không biết.

- Tôi trả lời.

- Nó vừa mới bay đi thôi. Carly lại liếc lên trần lần nữa.

- Em không liên quan gì đến anh đâu nhé, em đi ngủ đây.

- Đi đi.

- Tôi lùi lại cho nó đi. Tôi quan sát Carly rảo bước ra khỏi nhà kính. Nó biến vào trong bóng tối của phía kia căn phòng. Khoảng một phút sau tôi nghe thấy tiếng bước chân nó đi lên cầu thang. Tôi thở dài. Giờ đã quá

muộn. Ngày mai tôi phải tới trường. Điều đầu tiên trong buổi sáng là tôi phải đọc bài báo cáo. Tôi hy vọng sẽ không ngủ gật trong lúc đọc bài đó. Thức dậy giữa đêm dường như là một sự lãng phí thời gian ghê gớm. Tôi có tìm thấy ma không? Không. Tất cả những gì tôi phát hiện ra là con em gái ngốc nghếch. Và một con dơi.... Thật là thất vọng. Tôi quay ra cửa. Đôi giày của tôi kéo lê trên sàn. Nhưng đi được nửa căn phòng đột nhiên tôi thấy cái gì đó khác thường. Có cái gì đó đang chuyển động. ánh thép phản chiếu ánh trăng. Tôi dừng phắt lại và căng mắt nhìn xuyên qua bóng tối về phía bộ giáp. Có phải ngài Thomas đang nhìn hướng khác với hướng tôi nhìn ông ta ban nãy? Tôi lắc đầu. Dụi tay vào mắt. Không. Không thể thế được. Câu hỏi dồn dập trong đầu tôi. Người tôi lại run lên. Tôi quyết định biến khỏi nhà kính. Thật nhanh. Bước chân vội vã của tôi đập xuống gạch lát sàn. Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực. Tới cửa tôi liếc vội về phía sau nơi có ngài Thomas. Ông ta ở ngay chỗ thuộc về ông ta. Tôi thở phào và rải những bước dài hướng tới cầu thang. Tôi rón rén đi qua bếp, cố xác định đường bằng ánh trăng. Thứ ánh sáng lạnh lẽo, thê lương rọi xuyên qua cửa sổ. ánh trăng rọi lung linh một thanh gươm rộng bản cổ kính, vĩ đại đang treo trên tường. Cạnh thanh gươm là một bộ dây xích nặng nề. Những mắt xích trông như những chiếc răng. Những chiếc răng đói. Cười nhả nhử với tôi. Không thể tự chủ được. Tôi rùng mình. Bình tĩnh nào, tôi tự nhủ. Mày xử sự như thằng chết nhất. Một thằng đại ngốc. Đây là Bảo tàng Huyền sử cơ mà? Là nhà mày đúng không? Mày sợ cái gì chứ? Tôi không dừng lại để tự trả lời mình. Tôi đi còn nhanh hơn. Phòng quan tài trông y như lúc hai anh em tôi đi qua. Đúng thế không nhỉ? Cái khe hở dưới nắp quan tài của Dracula.... tôi nhớ nó không mở như thế. Chỉ he hé. Tôi không dừng lại để kiểm tra. Lao biến vào phòng xác ướp. Tôi thấy con xác ướp Charlie cũ. Tại chỗ nó vẫn thường đứng. Mắt nó vẫn trừng trừng kiểu mắt xác ướp. Tay nó vẫn giơ thẳng ra. Những ngón tay xác ướp lỏng lẻo lúc lắc. Vươn ra phía tôi khi tôi ào qua. Cảm giác nhói nhẹ vùng mổ ác nhắc tôi đừng nghĩ tới nó. Nhưng đã quá muộn. Đầu tôi quay cuồng. Tôi hít một hơi sâu. Và hớp đầy mồm bụi. Tôi cần dưỡng khí. Ngay tức khắc. Tôi lao ra khỏi phòng xác ướp. Phía trước tôi thấy mấy cánh cửa ra khỏi bảo tàng. Cánh cửa phòng khách. Tôi guồng chân về phía cửa, vừa ho vừa hỗn hển thở. Không khí. Tôi cần không khí. Cửa ra rất to thuộc loại cửa đôi. Giống loại cửa ở trường. Trên cánh cửa có những tay cửa bằng sắt dùng để mở cửa bằng cách ấn xuống. Tôi chộp lấy tay cửa và ấn mạnh. Cánh cửa không nhúc nhích. Tôi cố lại lần nữa. Tôi ấn bằng cả sức nặng của cơ thể. Không có gì cả. Cánh cửa chẳng suy chuyển lấy một tí tẹo. Tôi chống tay vào tường. Tôi cảm thấy ánh đèn bật và nhấp nháy ở trên đầu. Có cái gì đó mách bảo tôi rằng tôi sẽ chẳng thích thú những gì tôi chuẩn bị nhìn thấy. Hơi thở tắc nghẽn trong cuống họng của tôi. Đó là một thanh kiếm của hiệp sĩ. Có ai đó đã cài nó vào ngay giữa hai tay cửa. Tôi xô người vào cửa, kéo mạnh thanh kiếm. Nó rất nặng. Nó chẳng hề nhúc nhích. Tôi bị nhốt rồi !

Chương 7

Bị sập bẫy. Tôi nghe thấy tiếng mình vang vọng trong không gian trống rỗng. Tôi đứng vọt dậy và dùng cả hai tay chộp lấy cái chuôi lạnh cứng của thanh kiếm. Tôi hít một hơi thật sâu và kéo lại. Mạnh, mạnh hơn nữa. Tay tôi đau điếng và máu dồn lên đầu. Vô ích. Đau đớn, tôi đâm tới tấp vào thanh gươm. Chẳng có gì cả. Tôi lùi lại và tương cho cánh cửa cùng thanh gươm một cú đá ninja Bàn chân dội lại đau điếng. Nhưng thanh gươm chưa thêm nhúc nhích. Mặc bẫy rồi. Bây giờ từ này vang trong đầu tôi. Tôi phải tìm đường trở lại. Xuyên qua toàn bộ bảo tàng. Qua căn phòng xác ướp. Phòng quan tài. Và căn nhà bếp rùng rợn. Tôi phải đi qua căn nhà kính. Phải tới được cửa sau ở phía kia căn phòng. Nếu không thì.... Tôi ngăn mình không suy nghĩ thêm nữa. Tôi không muốn suy nghĩ thêm về ngài hiệp sĩ tội lỗi. Không phải bây giờ.

- Mình không thể mắc bẫy được. Mình không thể mắc bẫy được. Tôi hát nhịp những từ trên trong lúc chạy xuyên qua căn phòng đầy bóng tối.

- Làm sao mình có thể bị bẫy được nhỉ? Carly đi ra đường này. Chỉ một vài phút trước đây. Không thể nào có ai đó gài thanh gươm vào cửa từ lúc đó được. Tôi phải thấy họ chứ. Chắc chắn vậy. Đúng rồi. Không đời nào. Chắc chắn tôi phải thấy họ. Tôi tiếp tục vừa đi vừa nói to một mình. Và tôi giơ viên cẩm thạch lấp lánh lên. Tôi không chắc vì sao tôi làm vậy. Nhưng khi cầm nó trong tay tôi cảm thấy tốt hơn. Dững cảm hơn. Tôi dừng trước cửa nhà kính. Tôi đẩy cửa kêu ke....e.t và nhìn vào trong. Ngài Thomas vẫn đang ở đó

- ngồi trên lưng ngựa vẻ bình thản. Giống như lúc tôi ở trong đó ra. Tôi vẫn chưa thở khoan khoái được. Mà tôi cũng chẳng nghĩ là tôi đang hít thở. Suốt thời gian này giờ. Tôi nín thở trong khi đang rẽ đồng cây cổ quái của bố. Nín thở trong lúc vội vàng leo lên thang. Khi tôi vượt qua suốt quãng đường có ngài Thomas mà chẳng có gì xảy ra, tôi đã thở phào nhẹ nhõm. Tôi chẳng hề giảm tốc độ mà cảm giác nhói nhói trong dạ dày cũng nguôi đi phần nào. Cửa sau đang từ từ đóng lại. Tôi bước nhanh hơn. Nhanh hơn nữa. Nó đã gần khép lại. Tôi gần với được nó. Thì một âm thanh lạ cất lên. Tiếng rầm rầm. Lòng chân lòng tay tôi dựng hết cả lên. Đầu gối tôi run rẩy. Tôi tự bảo mình:

- Tiếp tục đi đi. Đừng quay xung quanh và nhìn đi đâu cả. Tiếng r....rầm vang lên to hơn. Tôi phải nhìn thấy. Không thể cưỡng được. Tôi từ từ xoay lại. Vật mà tôi nhìn thấy làm tôi chết lặng. Tim tôi như ngừng đập. Bộ áo giáp. Đứng sừng sững ngay bên cạnh tôi. Cao vợi vợi. Làm sao bộ áo giáp có thể xuống ngựa được? Tôi nuốt một hơi thật sâu và bắt mình phải nhìn lên. Qua cái khe trên mặt nạ tôi thấy tóe lên một tia sáng đỏ rực. Khi ánh mắt tôi chạm những tia đó, chúng càng sáng hơn. Nóng hơn. Đỏ hơn. Lúc này tôi đã biết. Ngài Thomas. Ông ta ở trong đó. Bộ giáp kêu cọt kẹt khi ông ta tiến lại một bước nữa. Người tôi run rẩy. Tôi

lùi lại phía sau. Căn phòng quay cuống.

- Cháu.... cháu.... cháu....

- Tôi lắp bắp, cố đứng yên trên chân của mình. Không thể rời mắt khỏi ông ta dù chỉ một phút. Rồi với tiếng ken két của sắt cọ vào sắt, ngài Thomas giơ một tay lên. Ông ta chỉ thẳng vào tôi. Tiếng lắp bắp của tôi câm bặt. Mồm tôi há hốc.

- Người!

- Giọng nói trầm trầm của ông ta vang vang trong bộ áo giáp.

- Lần này người không thể trốn thoát ta được, tên phù thủy tội lỗi!

Chương 8

Cháu? Là phù thủy ư? Gươm đã.

- Tôi lắp bắp.

- Cháu chỉ là học sinh lớp sáu đang học tại trường trung học Shadyside Ông hỏi ai cũng biết. Cháu không phải là phù thủy.

- Để dành lời nói dối của một tên phù thủy cho những thằng ngu!

- Những lời của ngài Thomas như sấm nổ bên tôi. Mái vòm kính trên đầu chúng tôi rung lên và rền rĩ cứ như bị một cơn gió rất mạnh đập vào.

- Chính nhà người, kẻ lừa dối. Người và câu thần chú đã giam ta trong căn mồi sắt này với quỷ thuật của người.

- Cháu?

- Tôi lắc cả đầu lẫn chân. Viên cấm thạch vung qua vung lại ngang ngực tôi. Vòng khói xanh bên trong nó cuộn lên.

- Ông nhầm cháu với ai đó. Thật đấy. Cháu chưa từng thấy ông bao giờ, ngài Thomas. Ngài Thomas, thưa ngài, ý cháu là....

- Tôi bổ sung. Những người đàn ông đều xử sự như vậy. Tôi lịch sự đến thế là cố gắng lắm. Nhưng, thật không may.

- Đồ hèn hạ!

- Ông ta gầm lên. Đốm lửa từ mặt nạ của ngài Thomas bùng lên lách tách. Ông ta cúi sát đầu xuống để nhìn tôi gần hơn. Một giây sau tôi nghe

thấy tiếng cấn nhằn giập dữ. Cử động rất nhanh khôn tả với một người bình thường có thể chuyển động khi mang trên người bộ giáp sắt hàng trăm cân, ngài Thomas giơ cây giáo lên. Ông ta nhào đến tôi. Chĩa thẳng cây giáo vào cổ họng tôi.

- Chuẩn bị để chết đi, tên phù thủy đáng ghét! Mũi nhọn của cây giáo gài vào da tôi. Thép nóng rùng rục. Ông ta muốn giết tôi. Xẻ tôi làm hai mảnh. Và sau đó băm nát ra. Tôi không định chấp nhận cơ hội đối mặt với ông ta. Tôi nuốt giận và lùi một bước dài ra đằng sau. Ngài Thomas lắc lư tiến lên phía trước. Ông ta lại găm lên. Ngọn lửa từ tấm mặt nạ bập bùng xì xì.

- Nhà người nghĩ là có thể lừa ta trong hình dạng của một thằng bé hả?

- Ngài Thomas găm lên với tôi.

- Ta đã chiến đấu với người khi người tự biến thành một con rồng. Ta đã đấu với người khi người tự biến thành một bức tường lửa. Và bây giờ.... Ngài hiệp sĩ nhấn mũi giáo vào da tôi.

- Bây giờ, tên phù thủy, ta sẽ trả thù! Tôi cố hét lên cầu cứu. Tôi cố hét lên gọi bố. Hoặc thậm chí cả Carly. Nhưng tôi chỉ kêu được những tiếng khàn thê thảm. Ngài Thomas hơi cúi đầu xuống rồi ngừng phất lên và phát ra một tiếng rít sâu lạnh lạnh. Tôi lùi lại mấy bước. Ngài hiệp sĩ tiến lên trước mấy bước. Ông ta vứt cây giáo đi. Nó rơi cộp xuống sàn. Tuyệt! Rốt cuộc ông ta cũng đã tin mình, tôi nghĩ. Nhưng ông ta còn tiến lại gần hơn.

- Ta đã đợi hàng thế kỷ nay cho khoảnh khắc này, tên phù thủy. Ta muốn thấy đôi mắt quỷ sứ của người khi người trút hơi thở cuối cùng.

- Giọng nói trầm của ông ta hạ thấp xuống. Tôi trân trân nhìn ông ta, cứng người vì sợ hãi. Tôi không thể nhúc nhích được. Tôi cố lùi về góc tường. Không còn nơi nào để trốn cả. Và tôi biết mình không thể thoát khỏi tay ông ta mà còn sống. Bố đã để hàng đồng vũ khí thời trung cổ xung quanh con ngựa. Quá tệ đối với tôi. Ngài Thomas có sự chọn lựa tốt nhất cho mình.

- Ta có nên dùng kiếm rộng bản không nhỉ?

- Ngài Thomas chộp lấy thanh kiếm.

- Hay dùng chùy?

- Ông ta nhắc ngay quả chùy bằng tay kia. Ông ta chém mạnh thanh kiếm

to nặng trong không khí. Dưới ánh trăng, lưỡi kiếm bén ngọt tạo thành đường sáng lấp lánh. Ông ta giơ cây chùy ra hết cỡ. Cây chùy của ngài Thomas trông như một cây dùi cui khổng lồ. Đinh nhọn cắm đầy xung quanh đầu chùy. Những chiếc đinh thép tua tủa lên tận đầu cây chùy. Chúng lấp loáng hướng về tôi. Nhấp nhoáng. Tôi co rúm lại. Tôi tưởng tượng ra cảnh nó cắm vào da tôi thì như thế nào.

- Nghĩa hiệp!

- Tôi hét lên cái từ đó. Tôi bắt mình cố làm ra vẻ dũng cảm.

- Người cho người là một tên hiệp sĩ ư? Một hiệp sĩ thực thụ mà lại tấn công một kẻ không có vũ khí. Một hiệp sĩ thực thụ không làm trái tình thần nghĩa hiệp. Chú Spellman đã nói thế. ánh sáng đỏ đang sau mặt nạ sắt nhấp nháy.

- Mà nói đúng, tên phù thủy ngu ngốc.

- Ngài Thomas thừa nhận.

- Ta không thể tấn công một kẻ không có vũ khí. Ông ta lùi lại và khoát tay về phía bộ trưng bày vũ khí của bố.

- Chọn đi. Tay tôi run rẩy, tim tôi đập thành thịch, tôi nhìn lướt qua đồng vũ khí. Tôi có thể cứu mình bằng một trong số vũ khí ấy không? Có vẻ không chắc chắn. Tôi nhặt một cái khiên nặng lên. Một cái đủ lớn để trốn đằng sau. Tôi giữ chắc nó bằng cả hai tay rồi thụp xuống đằng sau nó. Tuyệt, tôi thầm nghĩ. Nhưng không tuyệt với ngài Thomas.

- Chọn đi!

- Ông ta gầm lên. Lời ra lệnh của ông ta làm cửa sổ nhà kính rung lên bần bật. Tôi né ra từ phía sau chiếc khiên đủ để chộp lấy một cái chùy. Tôi cầm khiên bằng tay trái. Tôi cố giữ cái chùy thẳng bằng tay phải. Chúng nặng đến cả tấn chứ chả chơi, hai cánh tay tôi đau như vì cố giữ chúng thẳng bằng. Làm sao tôi có thể chiến đấu được? Mình có cơ hội để thử chiến đấu hay không đây? Ngài Thomas ngả đầu ra sau và cười. Trận chiến bắt đầu. Thật may cho tôi, tôi nhanh nhẹn mỗi khi cần phải thế. Thậm chí trong những lúc gặp vận rủi. Bàn chân trượt trên sàn khi tôi lùi lại. Tôi dòm qua phía trên chiếc khiên. Tôi thấy ngài Thomas vung chùy ra đằng sau, qua đầu. Và bố nó về phía tôi. Những chiếc đinh nhọn loang loáng khi chiếc chùy xé gió lao tới. Tôi kêu lên và giơ chiếc khiên lên trên đầu. Tôi cúi đầu và nghiêng răng. Cú đập trực diện. Xương khắp người tôi rung động khi quả chùy đập vào cái khiên của tôi. Một cơn mưa đinh rơi khỏi mặt khiên. Và tôi nghe thấy một tiếng rạn vỡ khủng

khiếp. Tôi biết điều đó chỉ có một nghĩa. Cái khiên vỡ toác của tôi chẳng tồn tại được lâu. Tôi nhắm nghiền mắt lại. Ngài Thomas đã thắng.

Chương 9

Tôi nín thở. Tôi có thể đếm được nhịp tim đập thành thịch của mình. Tôi nghĩ đó có thể là những nhịp đập cuối cùng. Trong vòng hai giây tôi sẽ đối mặt với tên hiệp sĩ ác quỷ. Không có tấm khiên nào bảo vệ tôi. Một. Hai. Hai rưỡi. Hai ba phần tư.... Không có gì xảy ra cả. Tôi mở hé một mắt. Mở nốt mắt kia. Tôi kiểm tra khiên. Không có vết vỡ nào. Tôi dòm ngài Thomas đang đứng trước mặt tôi vài bước. Ông ta đang nhìn xuống cây chùy của mình. Tôi cũng nhìn nó. Phần còn lại của cây chùy. Khi đập vào khiên của tôi, chùy của ngài Thomas đã vỡ ra hàng triệu mảnh nhỏ. Những mảnh đinh sắt vung vãi khắp nơi trên sàn. Trong khi ngài Thomas đang cúi quan sát đồng vũ khí bị phá hủy, tôi nhìn lên mặt trên khiên của mình. Quả chùy đã làm lõm một vết lớn trên mặt khiên. Nhưng cũng chỉ thế.

- Phù!

- Tôi không thể tin nổi sự may mắn của mình. Cái gì đang diễn ra ở đây thế này? Ngài Thomas gầm lên. ánh đỏ đằng sau mặt nạ của ông ta phỉ ra. Ông ta quăng cái chùy vô dụng vào trong góc.

- Hây?

- Ông ta chế nhạo.

- Đừng cố dùng thần chú với ta làm gì, kẻ dê hèn kia! Tôi liếc trộm thanh gươm to bản đang nắm chặt trong cánh tay sắt còn lại của ông ta. Ông ta vung vung thử mấy nhát trong không khí trước khi bỏ nó về phía tôi. Lưỡi thép dài ánh bạc xé ngang bóng tối. Tôi rụt xuống và chạy né đường gươm. Đi! Đi! Chạy đi! Tôi tự thúc giục mình. Tôi không thể thoát ra bên ngoài cửa nhà kính được. Ngài Thomas đã chặn các ngã. Tôi lao xuyên qua căn nhà kính. Hướng về phía bếp. Tôi vút bỏ cái khiên nặng. Chân tôi guồng cho đến khi mọi bắp thịt đều đau nhức. Cổ tôi khô khốc như bốc hỏa. Tôi nghe thấy tiếng ông ta ngay sát đằng sau. Chỉ còn cách rất gần. Tôi nghĩ ra cảnh ông ta vươn cánh tay dài bằng sắt ra chụp lấy cổ tôi. Tôi guồng tợn hơn. Tôi xô cửa ra và lao vào trong bếp. Đôi giày của tôi trượt trên sàn. Chân tôi văng bồng ra sau. Tôi vung tay, cố giữ thăng bằng. Quá trễ. Uých một cái đau đốn, tôi ngã đập bụng xuống sàn và trượt tiếp. Tôi nghe thấy thanh gươm của ngài Thomas xé gió trên đầu tôi. Ngay chỗ mà đầu tôi vừa ở đó. Bếp nhà tôi có một chỗ ngăn ở bên trong. Đó là quầy dựng ở giữa sàn. Thường người ta dùng để chế biến thức ăn. Bỏ dùng chỗ này để cọ rửa vũ khí. Lom khom như một con bọ cánh cứng, tôi bò đằng sau quầy. Tôi nhảy trên đầu ngón chân và phóng qua bên kia, ngoài tầm với của ngài Thomas. Từ phía bên này quầy, tôi

chăm chú quan sát hiệp sĩ. Khoảng không sau mặt nạ của ngài Thomas rùng rục ánh lửa đỏ. Những tia lửa giận dữ màu da cam bắn ra khỏi đồng lửa đang bùng cháy. Tôi có thể dùng cái gì để chống lại ông ta đây? Tôi cuống cuống nhìn lướt qua căn phòng. Dây xích treo trên tường? Quá xa. Thanh gươm rộng bản treo bên cạnh xích sắt. Quá nặng đối với tôi. Thì bỗng tôi nhìn thấy nó. Máy ném đá. Nó nằm giữa tôi và cánh cửa. Tôi có thể lao ra và chộp lấy nó trước khi xô tới cửa. Nếu tôi có thể bắt bàn chân tôi cử động. Nỗi sợ hãi đã làm chân tôi mọc rễ xuống sàn. Tôi cảm thấy mình bị đông cứng lại. Tê liệt. Ngài Thomas biết điều đó. Những lưỡi lửa trong mắt ông ta thè ra. Ông ta nâng gươm lên chém xuống. Tôi xô ra khỏi đường gươm. Vừa kịp. Thanh kiếm lớn chém một đường bén ngọt xuyên qua mặt quây. Tôi có người sau cây nỏ, hỗn hển thở. Gầm lên một tiếng, ngài Thomas giật thanh gươm bị mắc ra khỏi quây. Ông ta vung qua lại từ bên này sang bên kia. Với tiếng giáp sắt lắc cắc, cọt kẹt, ông ta bước đến chỗ tôi. Tôi có thể hoặc chết ở đây sau chiếc máy bắn đá này hoặc lần cuối cùng lao tới cửa một cách tuyệt vọng. Tôi quay xung quanh, cố tìm cách thực hiện điều đó. Tay tôi quờ phải cái đòn bẩy điều khiển máy ném đá. Tôi nghe một tiếng bật vù và một âm thanh xé gió. Bỏ để một hòn đá bằng giấy bồi trên bệ phóng. Tôi thấy nó lao tới viên hiệp sĩ. Tôi biết là nó chẳng thể làm đau ông ta, nhưng có thể làm ông ta mất tập trung phần nào và tôi có đủ thời gian chạy ra cửa. Hòn đá đập thẳng vào ngực ông ta. Tôi phi ra cửa. Tôi liếc vội thấy ngài Thomas khựng lại. Đôi tay ông ta bật tung lên. Thanh kiếm và cái khiên rơi loảng xoảng xuống sàn. Ngài hiệp sĩ ngẩng đầu lên. Ông ta nhìn thẳng vào tôi. Ngọn lửa trong mắt ông ta bùng lên như nham thạch núi lửa. Rồi ông ta đổ ngửa xuống sàn kèm theo tiếng động khủng khiếp. Bị đo ván hoàn toàn.

Chương 10

Đo ván? Bởi một hòn đá làm bằng giấy bồi? Không thể nào. Tôi chậm chậm bước ra từ sau chiếc máy bắn đá. Tôi nhìn xuống ông ta. Hai chân ông ta không động cựa và một tay bị vặn xoắn khỏi thân người rất kỳ dị. Một tay khác văng ra gần cửa. Chiếc mũ sắt quay lật sang một bên. Tôi nhìn vào trong cái khe trên mặt nạ nhưng chỉ thấy một khoảng không đen ngòm. Ngay giữa tấm chắn ngực của ông ta tôi thấy một vết nứt toang hoác. Vết rách trong dạ dày tôi đã đỡ. Tôi hít một hơi sâu và thở phào một cái. Cảm tưởng như đây là lần hít thở đầu tiên trong suốt mấy giờ qua. Tôi thấy cục đá nằm trên bàn bếp liền nhặt nó lên. Nhẹ như lông vũ vậy. Vẫn như mọi khi. Một cục đá bằng giấy bồi mà hạ đo ván một hiệp sĩ trong bộ giáp sắt nặng nề. Đúng thế đây! Và tôi đã đánh bại một con ma rừng rợn!

- Tuyệt vời! Lên đường!

- Tôi hét lên vui vẻ với mình.

- Cậu ta đích thực như thế! Cậu ta nghĩa là như thế! Cậu là Mike Conway. Nhà vô địch bất khả chiến bại!

- Tôi tuyên bố bằng giọng phát thanh viên trên chương trình truyền hình thể thao.

- Mike?

- Tiếng bố từ sảnh vọng ra. Ông cùng Carly bước vào trong bếp.

- Đang làm gì ở đây thế này? Tại sao con không ở trên giường? Trước khi tôi kịp thốt ra bất cứ lời nào, bố vội bật đèn lên. Ông thở dốc. Khuôn mặt ông bỗng chốc trắng bệch. Ông trần trần nhìn xuống đồng giáp sắt vung vãi trên sàn. Mồm há hốc. Sau đó ông nhìn tôi. Cái nhìn khủng khiếp làm sao! Ngài Thomas đã không giết tôi. Nhưng bố tôi nhìn tôi cứ như là ông đang muốn làm việc đó! Sợ quá.

- Michael Conway! Bố đã chẳng nói với con là không được sờ vào bộ áo giáp hay sao?

- Gương mặt bố ối. Không phải như bố nghĩ đâu?

- Đây là do lũ dơi!

- Carly bắt đầu mở máy. Nó làm bộ như muốn nói em- đã-bảo-anh-rồi-mà. Nó khoanh tay ngang ngực.

- Con đã bảo bố về lũ dơi. Có lẽ Mike quá sợ chúng đến nỗi anh ấy chạy trốn khắp nơi, làm đổ mọi thứ. Kể cả bộ giáp sắt.

- Im đi Carly! Em biết gì nào?

- Tôi nói.

- Đây là ngài Thomas, bố ạ.

- Tôi cố gắng giải thích.

- Ông ta đã đuổi theo con khắp mọi nơi. Ông ta gọi con là phù thủy. Ông ta bắt con bằng cây chùy của ông ấy, sau đó cầm gương đuổi con khắp nơi....

- Tôi nói rất nhanh, dường như không thể ngừng được. Tôi thậm chí cũng không chắc là liệu bố có hiểu những gì tôi nói hay không.

- Và sau đó, ông ta.... Bỗng nhiên trông bố hết hẳn vẻ buồn ngủ. Đứng sau mắt kính, mắt bố mở to.

- Ngài hiệp sĩ? Chính là ông ta?

- Bố chớp lấy vai tôi.

- Ông ta phá hủy những thứ này? Tôi gật đầu lia lịa. Cuối cùng thì ông cũng nghe tôi.

- Thật tuyệt vời!

- Bố nói.

- Không, bố ơi. Bố chưa hiểu rồi.

- Ý con là ông ta thực sự bị ma ám?

- Bố tôi lại dòm xuống ngài Thomas một lần nữa. Ông nhặt cánh tay sắt rơi gần cửa lên. Ông vẫy vẫy trong không khí.

- Tin gì đây! Tin mới tuyệt làm sao các con, các con có biết nó có nghĩa gì không? Tôi lao tới trước mặt bố. Ông vẫn chưa hiểu!

- Bố nghe con đây. Bộ áo giáp không chỉ bị ma ám thôi đâu. Nó rất nguy hiểm. Ngài hiệp sĩ muốn chặt con ra hàng triệu mảnh. Ông ta muốn.... Tôi muốn kể lại toàn bộ câu chuyện. Bố chẳng hề nghe thấy một từ nào tôi nói. Tôi chưa từng nhìn thấy ông phấn khích như thế bao giờ.

- Thật là tuyệt! Trên cả tuyệt vời! Bộ áo giáp bị ma ám. Carly, Mike.

- Ông quay sang chúng tôi.

- Các con đang nhìn vào một con người sáng giá nhất ở phố Fear. Chúng ta sẽ có cả một đồng tiền. Chúng ta sẽ.... Ông cứ tiếp tục, tiếp tục như thế. Ông càng tiếp tục nói vai tôi càng bị ấn xuống.

- Có phải ông ta tự xuống ngựa không Mike?

- Ông hỏi tôi.

- Ông ta đi bộ chứ? Ông ta có nói gì không?

- Vâng, ông ta đi lại! Vâng, ông ta nói!

- Tôi hét lên với bố.

- Và sau đó ông ta cố chế con ra làm hai mảnh với một thanh gươm khổng lồ! Tôi không bao giờ hét lên với bố. Chúng tôi không được phép làm vậy. Nhưng lần này là trường hợp khẩn cấp. Giá mà ông chỉ nghe tôi lấy hai giây. Tôi chớp lấy măng sét tay áo choàng ngủ của bố.

- Bố, con ma đang ở đây

- ngay bây giờ. Lời nguyền đang tác động đến chúng ta Bất cứ ai sở hữu bộ áo giáp sẽ bị săn đuổi. Bố phải tin con! Bố cười. Ông vẫn không thêm hiểu. Hoặc có lẽ ông nghĩ rằng tôi quá kích động vì đã nhìn thấy một con ma Mặt ông sáng nhấp nháy. Ông đan tay vào nhau.

- Chúng ta có thể bổ sung thêm mùa xuân tới. Chúng ta phải làm, và sẽ có rất nhiều khách hàng.

- Nhưng, bố, bố, con.... Bố xoa tay xung quanh vai tôi. Ông ôm lấy Carly bằng tay kia. Ông ôm cả hai đứa, xiết thật chặt.

- Chúng ta thành công rồi!

- Ông nói.

- Chúng ta đã cứu sống bảo tàng! Cảm ơn bác Basil, chúng ta đã sở hữu con ma riêng của chúng ta Bố lôi chúng tôi đến cầu thang của phòng khách.

- Chật!

- Ông nói.

- Bố nghĩ phần khích như thế là quá đủ cho một đêm. Hay là bố có thể nói với một H-i-ê-p s-ĩ?

- Ông tự cười với câu đùa của mình. Tôi không cười. Tim tôi như chìm xuống. Hy vọng của tôi làm bố nghe cũng chìm như vậy. Ông tắt đèn bếp. Kéo chúng tôi ra khỏi bảo tàng. Bố và Carly bước lên bậc cầu thang trước. Mỗi bước đi ông lại nói một câu.

- Báo chí, là cái chúng ta cần. Bố sẽ gọi cho đài truyền hình sáng mai. Và báo nữa. Chúng ta sẽ bố trí một lễ khai mạc. Lễ khai mạc tiết lộ bí mật về viên hiệp sĩ bị ma ám! Mùa hè này các du khách sẽ xếp hàng dài hàng dặm. Tôi vẫn còn nghe thấy bố chúc Carly ngủ ngon. Sau đó là tiếng cửa phòng ngủ đóng khệ khàng sau lưng bố. Còn lại một mình, tôi đá một

phát vào bậc thang cuối cùng. Làm gì bây giờ? Tôi phải làm cái gì đó. Nhưng tôi không xác định nổi mình phải làm gì. Vô dụng. Tôi quá mệt mỏi. Và quá lo lắng nữa. Chẳng có việc để làm ngoài việc lao vào giường ngủ. Đứng ở bậc thang trên cùng, tôi nghĩ là tôi lại nghe thấy tiếng gì đó. Tiếng gì đó nghe không ổn. Tôi cố lắng nghe. Nghe lại lần nữa. Lần này tiếng động to hơn. Mớ tóc gáy ngăn ngùn của tôi dựng đứng hết cả lên. Tôi nhận ra âm thanh đó. Tiếng crốp-crốp ma quái của vó ngựa.

Chương 11

Ngày hôm sau từ trường tôi chạy thẳng về nhà. Tôi lắng cặp sách lên bếp ở tầng trên và vợ vội vài cái bánh bích quí. Rồi tôi chạy vào trong bảo tàng tìm chú Spellman. Bố sẽ chẳng nghe tôi. Nhưng tôi biết chú Spellman sẽ nghe tôi. Tôi tìm thấy chú đang ở trong nhà kính lúi húi với ngài Thomas. Tôi lại thấy bộ áo giáp liền vào một khối nằm trên sàn cạnh con ngựa. Chú Spellman đang lau quét thanh gươm hiệp sĩ. Chú quay lại và cười khi thấy tôi chạy vào.

- Tan học rồi hả Mike?

- Chú hỏi.

- Chú Spellman, chú đây rồi. Đêm qua bố không nghe cháu. Nhưng chú có thể nhắc nhở ông ấy. Cặp lông mày rậm rạp của chú nhướn lên.

- Cảnh báo ông ấy? Về cái gì?

- Bộ áo giáp! Nó bị ma ám. Giống như câu chuyện chú đã kể cho cháu.

- Tôi thờ hỗn hển.

- Đây là điều mà bố cháu đã kể.

- Chú gật đầu.

- Ông ấy đang lập kế hoạch lớn cho lễ khai trương cuối tuần sau.

- Ôi, không!

- Tôi đổ sụm xuống sàn.

- Tôi lắc đầu.

- Cháu hy vọng điều đó không quá muộn.

- Tôi nói.

- Cái gì quá muộn cỡ Có gì không ổn thế cháu?

- Chú Spellman ngồi xuống trên sàn bên cạnh tôi. Đầu gối già nua của chú kêu lục cục. Tôi hít một hơi thật sâu. Cuối cùng cũng có người nghe tôi. Mọi người sẽ không bị ngài Thomas đe dọa nữa. Cho dù nó có thể hủy hoại buổi khánh thành của bố. Ngồi ở đây trên sàn, tôi kể với chú Spellman toàn bộ câu chuyện, từ đầu đến cuối. Mắt chú mở to trong khi nghe tôi kể. Đôi lúc thấy chú gật đầu, nhưng không hề ngắt lời tôi lấy một lần. Khi tôi kết thúc, chú Spellman không hề chế nhạo tôi như Carly đã làm. Chú cũng không quá phấn khích như bố. Chỉ gật mái đầu trắng lần nữa. Chú kéo bộ ria. Đang suy nghĩ rất lung. Một lúc, chú đứng vọt lên. Chú kéo tôi đứng dậy.

- Mike, cháu nên tự hào về bản thân cháu.

- Chú Spellman nói.

- Cháu đã chiến đấu với hiệp sĩ. Cháu đánh bại ông ta Cháu đã phá được lời nguyền!

- Có thực chú nghĩ thế không?

- Tôi hỏi.

- Nhưng nếu ngài Thomas quay lại thì sao? Nếu cháu chưa phá vỡ được lời nguyền thì sao? Điều gì xảy ra nếu ông ta đang đợi thời điểm thích hợp?

- Hừ....ừm.

- Chú Spellman lại kéo ria.

- Chú không biết nữa. Mike ạ. Nghe có vẻ là cháu đã đẩy lui con ma kia một lần và vĩnh viễn.

- Chú Spellman liếc bộ giáp sắt.

- Bây giờ trông ông ta đã vô hại, đúng không? Tôi cũng nhìn bộ giáp sắt. Đêm qua, cái khe mà trong đó có ngọn lửa đỏ ma quái của ngài Thomas đã làm tôi hoảng sợ. Ngay bây giờ dưới ánh mặt trời bộ áo giáp dường như vô hại. Có thể chú Spellman đúng. Có thể tôi đã đánh bại ngài hiệp sĩ mãi mãi. Nhưng tôi lại nhớ đến những kế hoạch lớn của bố. Tất cả những nhà báo. Tất cả khách du lịch. Mọi người đều trông đợi thấy một con ma.

- Nhưng những kế hoạch lớn của bố thì sao? Không có ma, không có khai trương.

- Ừ. Cháu để ý đúng điểm đấy.

- Chú vò đầu.

- Điều tệ hại là bố cháu đã mời hầu hết các phóng viên trong thị trấn.

- Tất cả các phóng viên?

- Tôi lấp bấp.

- Truyền hình, đài phát thanh, báo chí. Trung tâm nghệ thuật.

- Chú Spellman gật đầu.

- Ông ấy sẽ bị bu kín và nghiền nát ra nếu không có con ma.

- Chú thở dài. Tôi cũng thở dài.

- Đúng, bố sẽ bị nghiền nát.

- Tôi nói. Chú Spellman chậm chậm quay lại tôi.

- Có lẽ chúng ta không nên nói với ông ấy.

- Không nên ư?

- Chà, khi chú nghĩ về điều này, chú thấy nói ra có gì tốt không. Không ai có thể đảm bảo là con ma sẽ xuất hiện như thế nào. Hãy để các phóng viên đến.

- Ông cười.

- Bảo tàng có thể tận dụng sự truyền bá công cộng đúng không?

- Cháu cho là vậy. Cũng được đấy.

- Tại sao lại phải làm bố cháu buồn và phá hủy kế hoạch của ông ấy?

- Chú Spellman tiếp tục bằng giọng nói trầm. Chú lại nhìn bộ áo giáp lần nữa.

- Ai mà biết được ngài Thomas có thể xuất hiện đúng vào bản tin lúc năm

giờ. Tôi cười.

- Thế thì thật là....

- Chắc chắn sẽ thế.

- Chú Spellman cười đáp.

- Cháu đoán là chú đúng.

- Tôi nói.

- Chúng ta sẽ không nói với bố.

- Chúng ta sẽ không nói với bất kỳ một ai.

- Chú Spellman đồng ý. Tôi gật đầu.

- Nhưng cháu sẽ để mắt đến ngài Thomas.

- Chú cũng vậy.

- Chú vỗ vai tôi.

- Bây giờ chú phải làm việc đây. Muốn giúp chú đặt ngài Thomas lên ngựa không? Tôi đứng dậy nhìn toàn thân bộ áo giáp. Tôi đút tay vào túi.

- Ôi-chà, cháu rất muốn....

- Tôi lắp bắp.

- Nhưng cháu cần ôn tập cho kỳ thi toán quan trọng sắp tới. Chú Spellman gục gặc đầu.

- Đúng vậy Mike. Có lẽ lần sau. Chú cười và nháy mắt với tôi. Tối hôm đó tôi không thể ngủ được. Tôi nằm tựa vào gối chăm chú xem viên cẩm thạch. Và lo lắng. Tôi lo rằng ngài Thomas có thể sẽ quay lại và nghiền tất cả chúng tôi thành hoa giấy. Sau đó tôi lại lo lắng con ma đã biến mất và buổi khai trương của bố sẽ thất bại. ý nghĩ 94 95 này làm tôi gần như mong muốn con ma quay trở lại. Tôi lo lắng đến mức tôi suýt nữa không nghe thấy tiếng động đó. Thụp. Thụp. Tôi ngồi lên. Động tai nghe. Thụp. Thụp.

- Ngộ nghĩnh thật, Carly ạ.

- Tôi hăm hừ bước ra khỏi giường.

- Em nghĩ anh ngốc đến mức nào hả? Tôi xuống tầng dưới. Tiếng động ngày càng lớn hơn. Tôi đã theo hướng phát ra tiếng động.

- Lại ở bếp?

- Tôi lắc đầu ngạc nhiên. Carly không có nhiều trí tưởng tượng đến thế. Thụp. Thụp. Tôi lại nghe thấy, to hơn bao giờ hết. Nhưng tôi không nhìn thấy Carly. Chẳng thấy đâu cả. Trong thoáng chốc tôi đứng như trời trồng. Không thở. Mọi cơ bắp không chuyển động. Cho đến khi có ai đó chụp lấy tay tôi. Tôi rúm người lại và nhảy dựng lên.

- Xin lỗi Mike. Chú Spellman! Tôi thở phào khi nhìn thấy chú. Nhưng chẳng được bao lâu. Có cái gì đó. Chú Spellman đưa một tay lên môi.

- Chú không định dọa cháu.

- Chú thì thâm.

- Chú đang làm việc muộn trong phòng xác ướp thì nghe thấy tiếng động. Cháu bảo đó là cái gì vậy? Tôi so vai.

- Có thể là Carly. Nó có cái khuôn mặt hài hước ghê sợ. Chú Spellman rón rén tới bên cửa nhà kính. Chú dòm vào trong.

- Hình như âm thanh từ trong này phát ra. Cháu thấy sao? Chúng ta điều tra chứ? Người tôi bắt đầu nổi da gà, miệng khô khốc.

- Nhưng, chú Spellman,

- tôi bắt đầu.

- Ngộ nhỡ.... Chú Spellman không để tôi nói nốt. Chú cười trấn an tôi.

- Đừng lo lắng Mike. Chúng ta sẽ rất cẩn thận. Chú tin điều cháu kể về bộ áo giáp bị ma 96 97 ám. Chú sẽ không để chuyện gì xảy ra. Không dây với một con ma ác quỷ như ngài Thomas được. Không có gì xảy ra với cháu đâu. Chú hứa đấy. Tôi chẳng phải kẻ chết nhất. Nhưng tôi biết một điều. Tôi sẽ chẳng bao giờ đủ tinh thần đi kiểm tra tiếng động đó mà không có chú Spellman. Tôi theo chú vào trong nhà kính. Ngay khi chúng tôi đặt chân vào trong nhà, tiếng thụp thụp im bật. Chú Spellman quờ tay xem tôi có ở sau lưng chú không. Chú dẫn tôi đi qua khu trưng bày. Tôi liếc nhìn ngài Thomas trên mình ngựa. Mặt nhìn thẳng phía trước. Giáo nâng cao. Không có vẻ gì thay đổi cả.

- Hừm, chú cho rằng lần này cả hai ta đã lầm.

- Chú Spellman chẳng thì thào nữa. Trông chú thoải mái y như tôi vậy.

- Rốt cuộc ông ta không phải là mụ Chú Spellman quay lại ra khỏi phòng. Tôi cũng thế. Tôi bước một bước. Bỗng có gì đó bay vù sượt qua đầu tôi. Sát đến mức quệt cả vào tóc của tôi. Tôi thấy mặt chú Spellman trắng bệch. Và tôi nghe thấy tiếng gì đó đổ vỡ. Một mũi tên dài, to đã đâm vào mấy chậu hoa của bố cách chưa đến ba mét. Mũi tên ghim vào đồng đất bần và miếng sứ còn lại của cái chậu. Ngay lập tức tôi biết loại tên đó là gì. Tên của một cái nỏ. Nỏ của hiệp sĩ. Chú Spellman và tôi quay lại cùng lúc. Đúng lúc ngài Thomas tấn công.

Chương 12

Chạy đi!

- Tôi hét lên với chú Spellman trong lúc phóng đi nhanh hết cỡ. Tôi lao ngay ra cửa. Tôi nghe thấy tiếng vỗ ngựa gỗ sau lưng. Ngày một to hơn. Gần hơn. Khoảng cách ngày càng gần tôi. Tôi lao sang phải, hiệp sĩ đuổi theo. Tôi ngoặt sang trái. Ông ta thẳng cương và đứng ngay bên phải tôi. Tôi liếc qua vai. Chú Spellman ngay cạnh tôi. Sau lưng chú là hiệp sĩ. ánh lửa đỏ đang sau cửa mặt nạ của ngài Thomas làm tôi lóa mắt. Ông ta nâng giáo lên cao. Tôi thấy đầu giáo nhọn hoắt. Đang chĩa thẳng vào tôi. Tôi cố đẩy mình. Phổi tôi nóng ran. Một cảm giác tuyệt vọng tỏa lan trong tôi. Cánh cửa trông như xa hàng dặm. Chỉ một hai giây nữa, cây giáo sẽ cắm ngập lưng tôi. Tôi nghe thấy tiếng động gì đó. Tiếng vù vù. Như gió đang thổi vậy. Tôi co người lại hứng chịu đòn. Không có gì xảy ra cả. Tôi quay ra xung quanh. Tôi sợ quá chộp cứng tay chú Spellman từ lúc nào. Tất cả những cây giáo trong bộ trưng bày của bố tách khỏi chỗ treo trên tường và bay vù vù trên đầu tôi. Nhằm thẳng đến hiệp sĩ. Có vài ngọn giáo cắm ngay trước mặt ngài Thomas và ghim chặt vào đó. Một vài ngọn ghim phía sau ông ta. Một ngọn giáo ghim chặt bên phải hiệp sĩ. Cắm ngập ở bên trái nữa. Một cái chuồng bằng giáo xung quanh ông ta. Ngài hiệp sĩ đã bị mắc bẫy. Con ngựa của ông ta khịt mũi. Nó giậm mạnh xuống sàn. Ngài Thomas gầm lên một tiếng đinh tai. Ông ta giơ tay lên đầu. Ngọn lửa sau mặt nạ của ông ta tỏa sáng lung linh.

- Trời ơi!

- Tôi vô cùng sửng sốt. Và cảm thấy nhẹ nhõm. Tôi buông tay chú Spellman ra. Tôi thử bước ra xem xét mấy cây giáo. Sao lại có chuyện này được nhỉ? Tôi không thể biết tại sao được nữa. Chợt tôi để ý viên cẩm thạch của tôi. Khối xanh bên trong miếng đá cuộn tròn quện vào nhau. ánh sáng xanh kỳ lạ tỏa sáng lung linh. Sáng hơn cả cặp mắt ma quái của ngài Thomas.

- Trời!

- Tôi hiểu rồi, lẽ ra tôi có thể tìm từ hay hơn để nói, nhưng "Trời!"

- dường như lột tả được tất cả. Chắc chắn là do phép thuật của viên cẩm thạch. Giờ nó lại cứu tôi lần thứ hai. Cái gì có thể biến một viên đá làm bằng giấy bồi hạ gục một bộ áo giáp? Liệu cái gì có thể khiến cả một hàng giáo bay xuyên qua không khí?

- Chính nó! Đúng rồi, chú Spellman. Chú đã hiểu ra chưa?

- Tôi giờ viên cẩm thạch dưới ánh trăng.

- Chú đã đúng! Ngay từ khi mới nhìn thấy nó chú đã biết. Viên cẩm thạch! Viên cẩm thạch ma thuật! Vẫn giờ viên cẩm thạch lên, tôi bước lại gần hiệp sĩ. Chú Spellman đứng đằng sau tôi. Lần này những thanh gươm bố treo trưng bày trên tường đập vào nhau lách cách. Những thanh rìu chiến vạch thành đường trong không khí. Thật kỳ lạ! Tôi không thể tin được. Tôi thử thêm chút nữa. Vẫy vẫy viên cẩm thạch, tôi tiến đến gần hiệp sĩ. Ngài Thomas cọ lại. Ông ta giơ một cánh tay sắt lên trước mặt. Ngọn lửa bên trong mặt nạ lách tách và lụi đi.

- Nghe đây, tên hiệp sĩ tội lỗi. Ta là phù thủy!

- Tôi cố làm giọng mình thấp xuống và gầm gừ. Cái cách mà tôi cho là thầy phù thủy sẽ nói. Tọ Quan trọng. Quyền lực.

- Ta ra lệnh cho người ngừng tấn công bọn ta! Tôi giơ phất viên cẩm thạch về hướng ngài Thomas. Những thanh gươm lao bố xuống đầu hiệp sĩ. Ông ta vội đưa tay đỡ. Chúng va đập vào nhau ầm ầm. Tôi giơ viên đá quý xanh lấp lánh lên. Quả cầu thủy tinh thấu ánh trăng. Nó tỏa sáng lấp lánh. Và bắn vọt một tia sáng lung linh vào ngài Thomas. Ngay khi ánh sáng đập vào ông ta, ngài Thomas ngồi sụp xuống ngay lập tức. Bộ áo giáp của ông ta rung rung và lay động chốc lát. Sau đó.... Bùm!

Chiếc mũ sắt của ông ta tung ra khỏi vai và bắn thẳng lên trần nhà. Một luồng lửa đỏ bắn vọt ra khỏi bộ áo giáp. Và sau đó là bộ giáp vỡ rời ra. Miếng sắt hộ tâm của ngài Thomas rơi xoảng xuống nền nhà. Tấm khiên của ông ta rời khỏi tay. Tấm thép che bắp chân bong ra đập xuống sàn. Và một mùi khó ngửi như mùi cao su cháy nồng nặc trong không khí. Ngài hiệp sĩ đã biến thành một đồng sắt vụn. Một đám khói, mây màu đỏ kỳ quái bốc lên trên cái đồng đó. Tôi bịt mũi và tiến lại gần hơn. Tôi nghe thấy tiếng xì xì rất khẽ. Như tiếng không khí xì ra khỏi lốp xe vậy. Tôi nhìn đồng giáp sắt. Ông ta đã biến mất. Lần này ra đi mãi mãi.

- Cháu đã thành công! Cháu thành công rồi! Được đấy, Conway!

- Tôi chưa từng phấn khích như thế trong suốt cả cuộc đời tôi. Tôi làm vài điều nhầy trong đồng bụi còn sót lại.

- Cháu thật sự là một phù thủy! Và tôi bỗng nghe thấy một tiếng khác. Một giọng nói lạ và chói tai.

- Mày là con thần lẩn ngu ngốc! Mày chẳng làm được gì cả! Ta làm tất cả đấy! Tôi cũng chờ người ra. Giọng nói này hình như rất giống giọng nói thật của một phù thủy. Nó vang dội cả nhà kính. Cửa sổ rung bần bật xung quanh tôi. Mặt sàn rung chuyển dưới chân tôi. Không gian tràn ngập những cơn gió buốt giá cuộn xoáy làm tôi rùng mình. Tôi quay lại xem tiếng nói rùng rợn ấy phát ở đâu ra.

- Đồ ngu! Mày tin rằng mày có quyền lực ma thuật ư?

- Giọng nói phát ra từ chú Spellman? Có thể thế chẳng? Chú cười và những ngón tay buốt giá vươn tới gáy tôi. Chú cười cái kiểu mà tôi chưa từng nhìn thấy chú cười bao giờ. Cái kiểu tôi không hề thích tý nào. Răng chú trông nhọn hoắt. Da mặt kéo căng khít ngang mặt. Trông như cái sợ người vậy. Có gì đó qua tiếng cười mà quái của chú làm tôi cảm thấy như bị đá vào bụng. Tôi không thể tin được. Tôi bước lại gần hơn người bạn của tôi.

- Chú Spellman? Chú Spellman vẫy tay. Cử động ấy làm không khí cuộn lại quanh tôi. Da tôi đột nhiên nhom nhóp mồ hôi. Tôi toát mồ hôi lạnh.

- Đừng gọi ta bằng cái tên lố lăng đó, cậu bé!

- Chú Spellman gầm lên.

- Ta là Mardren, thầy phù thủy vĩ đại nhất mọi thời! Và bây giờ, con bộ nhỏ bé kia, ta sẽ kết thúc ngươi! Chầm chậm, chú Spellman giơ cả hai tay lên. Đôi tay phủ đầy nhẫn vàng hình lỗ rắn. Những con rắn với những cặp mắt trắng sức đỏ và tím rực trông thật khủng khiếp dưới ánh trăng. Ông ta chỉ thẳng vào tôi. Những chiếc nhẫn rắn hóa thành lỗ rắn sống. Chúng trườn vòng quanh ngón tay ông ta. Lỗ rắn phình to, to mãi lên. Chúng bò quanh cổ tay ông ta phun phì phì. Những cái lưỡi đen ngòm lia về phía tôi. Một con rắn to tướng lao về phía tôi. Tôi thấy quai hàm nó bạnh ra, những chiếc nanh cong dài chìa ra tấn công. Tôi vội lùi lại. Ông ta lại vẫy tay lần nữa. Những con rắn vàng phì phì biến thành những tia chớp nhấp nháy trên đầu ngón tay ông ta. Tiếng sấm chớp nổ ngay trong không khí quanh tôi. Quá gần, tôi cảm thấy sấm chớp như đánh thẳng vào đầu tôi vậy. Tôi co rúm lại. Gần như quá muộn rồi. Tôi nghĩ

thấy mùi tóc cháy liền sờ vội lên đầu. Những sợi tóc ở trên đỉnh đầu nóng giãy, cháy thui. Tôi không thể tin được. Chú Spellman. Bạn tôi. Đã lừa tôi suốt từ trước tới nay. Ông ta lừa tất cả mọi người! Thu mình xuống và ẩn vào một góc, tôi quan sát ông ta biến đổi thân mình. Đôi mắt vẫn lên. Không đỏ như hiệp sĩ. Trắng. Lạnh. Băng giá và tàn nhẫn. Da mặt ông ta tỏa sáng mờ mờ như cái bóng điện mờ vậy. Rồi nó chuyển sang màu xanh vàng vọt bệnh hoạn trông khô ráp và giống như da thú. Những nếp nhăn quanh mắt và miệng ông ta hằn sâu, mũi thông xuống dài và nhọn như mỏ chim. Ria mép ông ta cũng mọc ra. Dài và trông hoang dại. Hai má ông ta cũng mọc râu ra. Một sợi râu trắng rồi tung và thắt nút chảy xuống tận hông ông ta. Ông ta vẩy vẩy một tay lên trên tay kia, đột nhiên một cây gậy dài ánh bạc xuất hiện trong tay ông ta. Ông ta quay xung quanh, xoay cây gậy quay vòng vòng trên đầu. Một. Hai. Ba lần. Ông ta đã quay đạt tốc độ tối đa, tạo thành một vòng sáng mờ. Một vòng mờ màu tím. Tôi nheo mắt lại. Ông ta dừng phắt lại và đứng ngay trước mặt tôi. Một cái áo choàng dài màu tím bay phủ xung quanh người ông ta. Đôi ủng tím xỏ chân và chiếc mũ tím chóp nhọn đội chặt trên đầu. Những đồ trang sức treo trên áo ông ta tỏa ra thứ ánh sáng kỳ lạ. Những vàng trắng bạc. Những ngôi sao vàng. Những hình thù kỳ lạ tôi chưa từng thấy trước đây. Tôi thấy cả một vòng tròn màu xanh. Với những vòng sáng xanh cuộn bên trong.

- Viên cẩm thạch của tôi!

- Tôi nhìn trân trân vào hình biểu tượng dính trên áo choàng của chú Spellman. Tôi nhìn xuống miếng đá của tôi. Nó tỏa sáng dịu dịu.

- Mike, Mike, Mike.

- Chú Spellman.... Ờ,

- lão Mardren cười. Tôi cảm thấy rờn rợn, gai ốc nổi khắp người.

- Mà ý tưởng là mày làm tất cả à?

- Mardren lắc đầu.

- Lão ta cười điệu cười ma quái.

- Con sâu ngố kia! Mày chẳng có năng lực pháp thuật nào hết. Tất cả thần lực đó là của ta. Ta chỉ sử dụng mày để hủy diệt kẻ thù nguy hiểm nhất của ta thôi. Mardren chỉ cây gậy dài màu bạc. Thẳng vào đồng áo giáp. Lão dùng một bên chân đá văng chiếc mặt nạ của ngài Thomas. Chiếc mặt nạ lăn lông lốc vào góc nhà. Mardren cười khắc khắc.

- Cứ một trăm năm một lần, ta và ngài Thomas lại phải chiến đấu với nhau.

- Lão giảng giải.

- Nếu ta đánh bại hắn, hồn ma của hắn sẽ bị hủy diệt. Hắn sẽ bị cầm tù bên trong bộ áo giáp thêm một trăm năm nữa. Nếu hắn đánh bại ta....

- Lão Mardren so vai.

- Chắc, điều này sẽ không xảy ra, đúng không? ít nhất là sau một trăm năm nữa. Mà sẽ lo việc đó hộ tạ Ký Ức bỗng gọi lại trong đầu tôi. Tôi nhớ lại những gì hiệp sĩ đã nói. Về việc chiến đấu với một gã phù thủy dưới lốt rồng. Dưới lốt một bức tường lửa.

- Mà đúng đấy!

- Mardren có thể đọc được ý nghĩ của tôi! Lão nói toạc ra tất cả những gì tôi đang nghĩ.

- Ngài Thomas tưởng nhà người là tạ Hắn tưởng tạ đã biến hình thành một cậu bé nhỏ bé yếu ớt. Đấy chẳng phải điều nằm trong kế hoạch của tạ Không hề gì. Nhưng vẫn phát huy tác dụng. Mà nghĩ xem vì sao một thầy phù thủy quyền năng như tạ lại phải quanh quẩn ở xó này? Lão phù thủy nhìn quanh căn nhà kính. Mặt lão nhăn nhúm lại, lỗ mũi phồng lên.

- Với quyền phép của tạ, tạ biết sớm hay muộn ngài Thomas cũng tìm đến đây. Tạ biết điều đó trước khi ông bác Basil của người tìm thấy bộ áo giáp trong lâu đài Dreadbury và gửi đến đây. Tạ phải đợi ngài Thomas. Tạ phải chiến đấu với hắn. Mardren hau háu nhìn viên cẩm thạch của tôi. Lưỡi thò ra liếm cặp môi nứt nẻ. Lão nhăn nhó cười. Cảm giác rờn rợn bò ngược lưng tôi.

- Mà đã chộp viên cẩm thạch quý giá trước khi tạ kịp lấy, thằng bé-gây-rắc-rối kia.

- Mardren nói.

- Cái ngày bộ áo giáp được chuyển đến đây, mà là người cầm vòng cẩm thạch ma thuật trước tiên. Mà đã sờ nó trước tiên và đeo nó. Có một lời nguyền ban quyền năng cho viên cẩm thạch đó. Sau khi mà chạm vào, tạ không thể lấy nó khỏi mà nữa. Không ai có thể làm điều đó cả. Cho đến khi ngài Thomas bị hủy diệt. Bây giờ.... Một nụ cười chậm rãi kéo ra tận ria mép lão Mardren. Lão nhìn xuống đồng áo giáp của ngài Thomas lăn

lóc trên sàn. Đôi mắt lão sáng lên.

- Mày đã lo chuyện đó cho ta. Và ta không phải đối mặt với bất cứ nguy hiểm nào nữa. Nếu có ai đó cần phải giết....

- Mardren phất tà áo choàng. Những vầng trăng và ngôi sao phản chiếu vào tôi.

- Mày hiểu ý ta nói gì không? Mọi thứ đều hoàn hảo cho tới giờ.... Mardren quay tròn. Lão ta chỉ thẳng cây gậy vào tôi. Một tia chớp phóng ra khỏi đầu gậy. Bắn thẳng vào ngực tôi. Miếng đá nhấp nháy, cứ như thể nó đáp lại lời gọi ma thuật của lão Mardren vậy. Nó bật khỏi ngực tôi. Giật giật hướng về lão phù thủy.

- Mày có một thứ thuộc về ta, con cóc kia.

- Lão Mardren lấy đầu gậy chạm vào dây chuyền quanh cổ tôi. Khi Mardren nâng cây gậy lên, viên cẩm thạch dính luôn vào đầu gậy.

- Giờ ta đã có cẩm thạch ma thuật.

- Mardren nói.

- Và ngài Thomas không thể ngăn ta dùng nó được nữa. Viên đá quyền năng này sẽ tăng thêm quyền lực cho ta.

- Lão liếc nhìn mặt đá xanh lấp lánh. Mặt lão tươi lên với nụ cười ác hiểm. Lão Mardren nhìn tôi.

- Tao sợ rằng tao phải tống khứ mày đi, tao không cho phép mày tiết lộ dù là chút ít bí mật của tao. Hừ ừm. Ta nên làm gì nhỉ? Lão Mardren liếc cái môi dưới quắt queo, ngẫm nghĩ. Nghĩ cách tống khứ tôi. Tôi khó khăn nuốt một cái. Tôi lạng lẽ lùi ra sau một bước. Chạy thôi, tôi tự thúc mình.

- Đừng vội thế, đồ cóc nhái!

- Lão gầm lên. Lão nhìn tôi làm tôi đứng trân tại chỗ. Cặp mắt lão sáng lên.

- Đúng rồi! Ta biết đích xác mình phải làm gì. Ta sẽ biến ngươi thành một con chuột. Cẩn thận nhé! Đừng đến gần mèo đấy! Tôi nín thở. Phổi tôi nóng ran. Tay tôi run lập cập bên sườn. Mardren quan sát tôi run rẩy. Khục khặc, lão giơ tay lên trên đầu tôi.

- Đúng yên nào, thằng bé gây rối! Thần chú sẽ phải đọc ba lần.

- Lão dọn giọng. Lời lão vang vọng căn phòng.

- ánh trăng huyền ảo sẽ biến mây thành chuột. ánh trăng huyền ảo sẽ biến mây thành chuột. ánh trăng huyền ảo sẽ biến....

- Dừng lại!

- Một giọng nói khác hét lên. Lão Mardren há hốc mồm kinh ngạc. Tiếng nói cất lên từ trong bóng tối của phía kia nhà kính. Một giọng nói trầm ồm ồm. Nó vọng đi vọng lại. Gầm gừ. Tim tôi đập mạnh. Tôi thấy một hình thù gì đó hiện dần ra khỏi bóng tối. Nó từ từ tiến ra trước. Từng bước một tôi có thể nhìn thấy dần rõ hơn. Đôi giày sắt. Tấm thép chắn ngực. Một chiếc mũ sắt với khoảng không trống rỗng đằng sau mặt nạ. Ngài hiệp sĩ giơ một chiếc găng tay sắt lên. Ông ta chỉ thẳng vào lão Mardren. Giọng ông ta nổ vang:

- Tên phù thủy kia! Mây sẽ không thẳng được đâu!

Ngài Thomas đã quay trở lại! Ngài hiệp sĩ dềnh dàng bước ra khỏi bóng tối. Ông ta bước một bước rung rung ra phía trước. Và một bước nữa. Tôi chăm chú quan sát hiệp sĩ và há hốc mồm. Đây không phải là ngài Thomas. 116 117 Một trong những bộ áo giáp giả để trưng bày của bố đã sống lại!

- Cái gì đang diễn ra thế này?

- Tôi lắp bắp. Có phải hồn ma ngài Thomas đang ở trong đó không? Tôi lùi lại trong lúc ngài hiệp sĩ lạch cạch tiến lên phía trước

- lần này ông ta nhìn lão Mardren. Tôi liếc vội lão Mardren. Rồi hiệp sĩ. Tôi nên chạy trốn bên nào? Bên nào nhỉ? Trước khi tôi kịp nhúc nhích, đôi mắt lão phù thủy bỗng lóe lên. Lão rung hai vai, dang tay ra. Lão bắt đầu một câu thần chú khác. Viên hiệp sĩ xồng xộc bước lại gần hơn. Ông ta vung cánh tay sắt dài về phía lão phù thủy. Ông ta cách lão phù thủy còn xa Nhưng một ngón tay sắt của ông ta đã quờ được viên cẩm thạch treo ở đầu gậy lão Mardren. Viên cẩm thạch lắc lự. Nó lúc lắc. Từ đầu gậy, nó rơi xuống. Lão Mardren lao tới chớp, cố tóm viên cẩm thạch đẹp để đang rơi trong không khí. Đầu ngón tay dài sần sùi của lão sượt qua Viên cẩm thạch trượt qua ngón tay lão. Đập xuống sàn. Mặt ngọc vỡ tan. Tiếng nổ điếc tai vọng suốt căn phòng. To hơn cả một tràng tiếng sấm. ánh sáng xanh chói phát ra

- chói đến mức tôi phải lấy tay che mắt. Rồi tôi nghe thấy tiếng xèo xèo kỳ lạ. Cẩm thạch vỡ đã nổ thành hàng triệu mảnh nhỏ. Và một số mảnh vỡ bắt đầu bốc vào không khí. Bốc lên trong không khí như những ngôi sao băng nhỏ xíu. Sau đó một đám mây khói xanh bốc lên từ mặt sàn. Bốc

lên từ giữa đồng mảnh ngọc quý vỡ còn lại. Đây là cảnh huyền diệu nhất tôi từng thấy. Đám bụi xanh lững lơ trên sàn như những đám sương mù thỉnh thoảng quấn quanh nghĩa trang phố Fear. Nó quấn quanh chân tôi. Chạm bất cứ chỗ nào tôi đều cảm thấy lạnh thấu xương. Và đám khói tụ lại thành mây xung quanh Mardren. Nó từ từ dâng lên, trùm lên chiếc áo khoác tung bay của lão.

- Không! Không!

- Lão Mardren hét lên. Lão vẫy tay một cách tuyệt vọng. Cố xua đám khói đi. Nhưng đám khói tiếp tục cuộn cuộn. Lão phồng má ra thổi. Dùng đôi ủng tím đá chúng. Làn khói xanh dày đặc lại

- và Mardren khuỵu gối xuống. Tìm kiếm. Tìm kiếm cái gì đó. Cái gì thế? Lão đang tìm cái gì thế? Tôi bản khoăn chú mục nhìn qua đám khói mù. Và tôi thấy nó. Một thanh gươm vàng nhỏ xíu

- lấp lánh dưới ánh trăng. Tôi hấp háy mắt kinh ngạc. Hẳn nó được giấu trong viên cẩm thạch suốt từ trước đến nay. Dưới làn khói cuộn quanh nó. Mardren chớp lấy thanh kiếm nhỏ cùng lúc với tôi. Tôi chạm nó trước.

- Lại chậm như sên rồi!

- Tôi hét lên. Tôi chớp lấy thanh kiếm. Khoảnh khắc tay tôi chạm vào nó, cảm giác như điện giật chạy qua bàn tay tôi. Qua cánh tay. Dội mạnh giữa ngực tôi. Tôi lao đảo lùi lại. Ngón tay tôi rần rần râm ran như bị hàng trăm cái đinh nhọn vừa châm vào vậy. Tôi không thèm để ý. Tôi nắm chặt thanh kiếm trong tay mình. Lại một luồng điện nữa chạy xuyên qua tay tôi. Những tia lửa lóe ra từ lòng bàn tay. Tôi há hốc mồm nhìn bàn tay mình

- thanh gươm bắt đầu lớn lên trong lòng bàn tay tôi. Nó to dần lên. Dài hơn. Dày hơn. Nặng hơn. Nó lớn dần cho tới khi bằng kích cỡ một thanh kiếm thật của hiệp sĩ. Tôi nắm chặt đốc kiếm. Rất vừa tay tôi. Tôi vung tay và phát thử. Lưỡi gươm bắt ánh sáng trắng. Nó nhấp nháy phản chiếu ánh sáng của muôn vàn vì sao. Và một tiếng ù ù cất lên quanh tai tôi. Và bỗng chằng biết từ đâu, những mảnh giáp vàng xuất hiện trong không khí. Như có phép thuật chúng ôm lấy người tôi. Những miếng vàng tròn bọc lấy từ đầu gối bảo vệ chân tôi. Một miếng hộ tâm vàng che ngực tôi. Găng tay vàng xỏ vào tay tôi. Và một mảnh mảng sét vàng vụt ra phủ lên cánh tay tôi.

- Tuyệt vời!

- Tôi reo lên. Giọng tôi nghe rất buồn cười. Vang vang trong chiếc mũ sắt đột nhiên xuất hiện chụp lên đầu tôi. Giơ cao thanh kiếm vàng, tôi quay lại và đối mặt với lão Mardren. Trước đó tôi cứ ngỡ mặt lão phù thủy phát điên lên. Nhưng thực ra lại là bộ mặt "một ngày tốt lành". Mardren ngửa đầu ra đằng sau. Mọi lão nhếch ra để lộ những chiếc răng dài nhọn hoắt. Lão học lên một tiếng. Những tia lửa lóe lên trên đầu ngón tay lão.

- Mà nghĩ là có thể đánh bại tao ư?

- Lão tru lên. Một cơn cuồng phong bốc lên trong căn phòng suýt đẩy tôi té nhúi.

- Không gì có thể đánh bại ma thuật của ta!

- Lão gầm lên. Mardren dang rộng tay

- và bắt đầu vung ra. Tạo thành một tia chớp mãnh liệt. Tiếng sấm chớp nổ uỳnh uỳnh trên đầu gây của lão. Căn nhà kính sáng rực lên bởi ánh sáng chói lòa. Làm tôi lóa mắt phải nhắm nghiền ngay tắp lự. Tiếng sấm chớp vang lên trong không khí. Cháy xèo xèo. Nổ lách tách. Tôi có thể cảm thấy sức nóng của nó xuyên qua lớp áo giáp

- lớp kim loại vàng nặng nề làm cháy xém da tôi. Vung thật mạnh tay, lão Mardren đẩy luồng chớp nóng chết chóc đi đúng hướng của nó. Đúng hướng của nó

- thẳng về phía tôi.

Tôi nhảy vọt lên không trung. Vừa kịp lúc. Loạt chớp đánh xuống ngay bên dưới tôi. Cách đôi giây kim loại của tôi có vài inch. Tôi lão đảo bật lại và rơi vào vòng tay của ngài hiệp sĩ.

- Đừng bỏ cuộc Mike.

- Ngài hiệp sĩ thì thào vào trong mũ sắt của tôi.

- Carly?

- Tôi hỗn hển.

- Có phải em không, Carly?

- Vâng!

- Nó thì thào, liếc ra từ khoảng trống giữa cái mũ sắt và tấm sắt hộ tâm. Tất cả những gì tôi có thể nhìn thấy là đôi mắt nhỏ xíu tròn xoe của nó.

- Em đánh lạc hướng nó.
- Tôi thì thêm.
- Anh sẽ chuyển chỗ và đánh một phát cực kỳ nhất.
- Em chẳng thấy rõ em đang làm gì trong cái hộp sắt này cả.
- Nó trả lời. Nó đẩy vào lưng tôi.

- Anh phải một mình chiến đấu với lão! Và nó xô tôi tới trước. Tôi run từ đầu đến chân. Bộ giáp của tôi va lạch cạch. Tôi nhấc một cái chân nặng trĩu và giơ kiếm lên. Mardren đứng cao lưng lửng. Lão cười ngạo nghễ, một điệu cười tội lỗi. Tôi nhìn chăm chăm vào mặt lão, chuẩn bị tấn công. Mardren dang tay ra. Lão giơ chiếc gậy bạc ra và vẫy tay. Chiếc áo choàng tím quay vù lại phủ kín thân mình lão. Tôi bật lùi lại. Lão ngửa đầu ra sau và rít lên từng tràng dài lạnh lạnh. Da trên mặt lão bắt đầu quắt lại kéo căng ra mọi hướng. Hai tay lão dang ra, bàn tay lão biến thành những cái vuốt lớn màu vàng hung tợn. Chân lão cũng xoạc ra. Người lão phồng lên như một quả bóng màu tím khổng lồ. Cười rộ lên ma quái, lão đập dếnh trên sàn quẹo quào tiến về phía tôi. Tôi loạng choạng lùi lại, mồm há hốc. Tôi thấy cổ lão dài ra, cái mũi mỗ chìm của lão mọc ra thành cái mõm dài. Lão bay vọt lên tận trần nhà, quay vòng vòng trong bóng tối. Tôi xiết chặt gươm, chuẩn bị cho.... tôi cũng không biết cho cái gì bây giờ! Tôi cố nhìn xuyên qua bóng tối, cái hình hài vẩn vơ đang bay trên đầu tôi. Rồi nó bỗng bổ nhào xuống. Hạ cánh xuống đất. Tôi co rúm lại và lấy tay che đầu. Những chiếc cánh đập mạnh làm không khí bay tung lên và có con gì đó rất to đang gặm gù thờ phỉ phỉ. Tôi thở hắt ra và nhìn lên. Tôi đang đứng đối diện với một con rồng. Một con rồng khổng lồ khiếp, khổng lồ với hai cái cánh màu tím. Khắp trên thân mình khổng lồ của nó rỉ ra lớp chất nhầy màu tím hôi thối. Ba con mắt lớn màu vàng đảo qua lại trên đầu nó. Hai cái lưỡi đen dài thè ra liếm mép. Nước dãi màu xanh ghê tởm của nó văng rớt khắp nơi. Những giọt nhều nhót kêu xèo xèo khi rơi xuống sàn. Gạch sàn bốc hơi. Tôi bước lên một bước. Tôi quay kiếm với cả hai tay đang nắm chặt đốc kiếm. Con rồng ngửa chiếc đầu xấu xí của nó ra sau. Hai cái lưỡi thè ra tận chỗ tôi. Nó hít một hơi sâu. Và thối mạnh ra. Một luồng hơi thối ập vào tôi. Mùi thối khủng khiếp. Mùi thối ghê tởm làm ruột gan tôi lộn mửa. Mắt tôi cay xè. Bên trong bộ áo giáp tôi ngáp ngáp tìm dưỡng khí. Tôi thấy cái hàm khổng lồ của con rồng ngoác ra lân nữa. Tôi nhảy lùi lại và cố nhịn thở trước mùi hôi thối khó chịu. Mắt tôi mở to khi thấy một luồng lửa dài phụt ra từ miệng nó. Ngọn lửa liếm vào chân áo giáp sắt của tôi. Ngón chân tôi như bốc cháy.

- Hây!

- Tôi hét lên. Nhảy từng từng chân nọ chân kia. Con rồng hít thêm một hơi sâu nữa. Tôi chuẩn bị sẵn sàng hứng chịu một ngọn lửa khác.

- Ôi, đừng, em không làm được đâu!

- Tôi thấy Carly chạy lại phía chúng tôi với bình cứu hỏa. Bố để chúng khắp nơi trong bảo tàng để phòng xa Carly đã cởi bỏ bộ áo giáp của bố nên nó cử động khá nhanh. Nó lùi lại lấy đà và nhắm vào con rồng. Nó kéo cần gạt và phụt. Với một tiếng bộp và xì xì xì, chất bọt trắng xộp phụt ra khắp nơi. Một đồng bọt trắng phụt thẳng vào họng con rồng. Nó làm chân tôi mát dịu.

- Đi đi, Carly!

- Tôi giơ cao tay vẫy nó. Và khi tôi nhìn lại con rồng, tôi chỉ còn thấy mỗi Mardren đứng đó. Bọt trắng xộp rùng rùng chảy trên râu của lão. Mấy đồng còn vương lại trên mũ và chiếc áo choàng màu tím. Khuôn mặt vàng của lão nhăn nhúm vì tức giận.

- Tao chơi với mày!

- Mardren ném cái gậy lên không khí. Lão xòe ngón tay bắt lại. Cây gậy rơi trở lại tay lão và biến thành thanh gươm sáng lấp lánh một cách kỳ ảo. Mardren cầm chắc thanh gươm. Lão tấn công.

- Mike, cẩn thận!

- Carly hét lên. Tôi đẩy nó ra và vùng kiếm lên. Tôi nhìn lên và thấy Mardren. Cách tôi một tầm kiếm. Mardren quay gươm. Tôi khóa đường gươm của lão bằng thanh kiếm vàng của tôi. Hai thanh gươm và kiếm chạm nhau loảng xoảng. Lửa bắn tung tóe. Tay tôi tê rần. Như là điện giật ngay vào vai tôi vậy. Lần tiếp Mardren lao vào tôi, tôi né gươm của lão. Lão đâm xuống thấp. Tôi nhảy vọt lên. Nhanh và cao hết mức mà tôi có thể. Khi lùi lại lão thở lấy hơi. Tôi cũng hỗn hển. Hai đối thủ gươm gươm nhìn nhau. Những dòng mồ hôi chảy xuống trên mặt tôi. Rõ cả vào mắt. Tim tôi đập thình thịch vào thành ngực bộ áo giáp mà thuật. Vừa hỗn hển thở, tôi vẫn để ý tên phù thủy. Lão vùng gươm lên, tôi thấy môi lão mấp máy. Tôi nghe thấy tiếng lão lầm bầm. Lầm bầm một lời thần chú ma quái nào nữa. Mardren vùng gươm thẳng lên trời. Tia lửa tím vọt ra khỏi mũi gươm. Tia lửa tím chạm trần nhà bằng kính, và dội lung tung mọi hướng quanh chúng tôi. Nó làm tôi rất hoa mắt. Và buồn ngủ. Không tốt tí nào.

- Đừng nhìn vào nó. Đừng nhìn vào nó!

- Tôi liên tục nhắc lại lời cảnh báo trong đầu. Nhưng tôi không thể. Những tia lửa ma thuật của lão Mardren nhấp nháy như những đồ trang sức. Những tia lửa thôi miên tôi.

- Đừng có ngủ!

- Tôi nhắc nhở mình.

- Mày sẽ tiêu đấy! Tôi nheo mắt lại. Mí mắt của tôi cứ nặng trĩu. Nó sắp dần xuống gần nhắm hẳn. Tôi lắc đầu. Đầu tôi giờ cũng rất nặng. Quá nặng để ngừng lên. Tôi cảm thấy mắt mình nhắm lại và đầu gục xuống ngược. Gối tôi mềm ra. Tôi loạng choạng cúi về phía trước. Gối tôi khuỵu xuống.

- Không! Mike! Không!

- Carly hét lên với tôi. Giọng nó nghe như vọng từ nơi đâu rất xa.

- Đừng để lão làm thế! Tôi không rõ là tôi đã làm thế nào, nhưng tôi buộc mình phải mở mắt. Những tia lửa tím chạy loăng ngoăng quanh tôi. Tôi không muốn nghĩ đến chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng đánh trúng tôi. Với chút sức lực cuối cùng, tôi nắm chặt thanh kiếm trong hai tay và nâng tay lên. Tôi gác thanh kiếm lên vai. Khi những tia lửa tới quá gần, tôi dùng kiếm đánh bật nó đi. Những đường loăng ngoăng. Gần đấy hơn. Từ cao đánh xuống giữa phòng. Một số tia lửa nổ lách tách và kêu xèo xèo. Một số nảy lên. Chúng đập vào trần rồi lại bật xuống. Ngay đỉnh đầu Mardren.

- Không!

- Tên phù thủy co rúm lại. Lão thốt ra tiếng thét rợn người. Những tia lửa đánh trúng mũ của lão. Tôi nghe thấy tiếng xì xì. Mỗi lần đập trúng lão, tôi lại thấy một cụm khói màu tím bốc lên. Những tia lửa bao lấy cái áo choàng tím của lão. Chúng đập vào lão từ khắp nơi trên sàn và đốt thành những đám khói tím. Khói ngày một dày hơn. Sẫm hơn. Lão cố xua đi nhưng làn mây khói treo lơ lửng quanh lão. Lão không thể rũ chúng đi được. Trong chốc lát, lão ta đã đứng giữa một đám mây tím dày đặc sệt.

- Không! Không! Chúng mày là lũ trẻ quái vật! Sao chúng mày dám làm thế với tao?

- Mardren vùng vẫy tay trong đám khói. Carly rón rén đến cạnh tôi. Đứng sát bên nhau, chúng tôi quan sát đám mây tím bao phủ lão Mardren từ đầu

đến chân. Và chui dần vào người lão.

- Không! Không!

- Cặp mắt Mardren lồi ra. Mồm lão méo mó thảm hại. Tôi không thể nhìn lão thêm nữa. Những vật trang trí đính trên áo choàng của lão tan biến vào trong khói. Sau đó, chòm râu dài trắng của lão cũng biến mất trong khói. Khói tỏa đầy mặt lão. Đám mây che phủ cả hai tai. Thứ cuối cùng biến mất chính là cái mũi nhọn tím rất đặc trưng của phù thủy.

- Không! Không! Không!

- Tiếng lão Mardren thoát ra đâu đó từ giữa đám khói. Lão ta rên rỉ và gào gừ.

- Không thể thế này được. Ta không thể thế này được. Lũ trẻ quỷ sứ! Ta là Mardren thầy phù thủy quyền năng nhất trên thế giới. Không! Không!.... Giọng lão cứ yếu dần

- yếu dần. Cuối cùng, tôi chẳng nghe thấy tiếng gì nữa. Đám mây tím khổng lồ cuộn xoáy lên. Một mùi khó ngửi bốc lên làm tôi ho và nghẹt thở. Trừ tiếng ho của tôi ra cả căn phòng đột nhiên yên lặng như một nấm mồ. Carly và tôi đứng đó lắng nghe. Chờ đợi xem có gì xảy ra tiếp theo nữa. Không hiểu từ đâu một cơn gió lạnh quét xuyên qua căn phòng. Khói tím bị thổi bạt đi. Mardren đã biến mất hoàn toàn theo làn khói. Có đúng là lão biến thật không? Ngay tại chỗ mà lão phù thủy biến mất tôi thấy cái gì đó. Một con ốc sên khổng lồ góm ghiếc màu tím.

- Úi!

- Carly nhảy lùi lại.

- Lão không thể hại chúng ta được nữa.

- Tôi tiến gần con ốc sên hơn chút nữa. Cặp mắt đỏ lồi ra dính vào cuống hai cái râu dài màu vàng. Chất nhớt đặc sệt phủ đầy vỏ ốc to màu tím. Một thân ốc sên đầy nhớt, một hình màu xanh kinh tởm quai dưới vỏ ốc. Tôi hích con ốc bằng thanh kiếm vàng của mình.

- Đúng là một con sên chậm chạp!

- Tôi nói. Cặp râu của con sên ngo nguậy trong không khí, và mắt nó thò ra. Nó thò cái đầu ghê tởm của nó ra và bò đi. Tất cả những gì còn lại của Mardren là một vệt nhớt màu tím.

Mike, anh trông.... anh trông....

- Carly lắc đầu.

- Nụ cười của nó ngoác ra hết cỡ.

- Anh trông thật kinh dị! Tôi nhấc bỏ chiếc mũ sắt. Không thể dừng được. Tôi cũng phá lên cười.

- Trông anh kinh dị đúng không?

- Tôi hươ thanh kiếm trên đầu. Tôi cười.

- Trông em ban này cũng khá kinh dị đấy.

- Tôi thú nhận.

- Sao em lại chui vào bộ giáp đó?

- Em định làm trò trêu anh.

- Nó thú nhận.

- Nhưng khi nghe thấy chú Spellman.... e hèm. Mardren.... e hèm.... dù ông ta là ai đi nữa.... nghe ông ta nói! Em biết bố đi vắng. Em không còn cơ hội lựa chọn nào khác. Không đời nào em để lão biến anh thành con chuột. ý em là chuyện gì xảy ra nếu mèo ăn thịt anh? Điều tệ hại đó làm em ốm nặng!

- Cám ơn nhiều!

- Tôi quá mệt mỏi để có thể nghĩ ra cái gì đó buồn cười nói với em thôi. Tôi sẽ gặp nó sau. Sau vài tiếng ngủ đã. Tôi ngáp và vút thanh gươm xuống đất. Ngay sau động tác của tôi, toàn bộ phần còn lại của bộ áo giáp vàng tuột ra. Từng mảnh rơi loảng xoảng xuống sàn. Tôi thở dài và so vai. Tôi đã không nhận ra bộ áo giáp nặng đến thế nào.

- Chắc, chẳng dễ làm hiệp sĩ trong một áo giáp tỏa sáng! Tôi thả cái rầm xuống sàn. Ngay cạnh đồng giáp của ngài Thomas. Giờ bố sẽ phải ráp lại tất cả chúng thành bộ. Tôi hích một chiếc giày của ngài Thomas bằng đầu kiếm của tôi. Tôi đẩy một cái găng tay ra. Tôi đặt thanh gươm vàng xuống sàn, giữa tôi và đồng giáp của ngài Thomas.

- Anh cảm thấy như vừa chạy mấy dặm.

- Tôi nói với một cái ngáp rõ to.

- Anh không tin rằng anh.... Có gì đó chuyển động cạnh tôi. Lời nói tắc nghẹn trong cuống họng tôi. Tôi nghe thấy tiếng Carly hét lên nghẹn nghẹn, nhưng tôi không dám quay lại phía nó. Mắt tôi dán chặt vào chiếc gang tay của ngài Thomas. Chiếc gang tay tự mình trượt ra khỏi đồng giáp và chụp lấy thanh gươm. Những ngón tay sắt nắm lại. Chúng xiết chặt quanh đốc thanh gươm vàng.

- Oái!

- Tôi vùng ra khỏi chỗ đứng. Tôi nhón chân. Với chiếc gang tay nắm chặt, thanh kiếm bay lên trong không khí. Tôi nghe thấy một tiếng rên trầm. Cầm thanh làm tôi dựng tóc gáy. Tiếng rên phát ra trầm và nghe rất xa xăm. Nhưng thoảng chốc nó to dần lên. Và gần hơn. Và bùng ra quanh chúng tôi. Thanh kiếm chỉ thẳng vào bộ phận giáp bảo vệ chân ngài Thomas. Với tiếng ù ù, chúng dựng đứng lên trên sàn. Chúng trôi đến chỗ thanh kiếm và chiếc gang tay. Chúng dừng ngay tại chỗ mà lý ra phải có chân của ngài hiệp sĩ. Tiếp theo, thanh kiếm chỉ vào đôi ủng sắt.

- Mike!

- Ngón tay Carly bấu vào cánh tay tôi.

- Mike, anh làm gì đi chứ! Ông ta đang quay trở lại bắt chúng ta! Đúng thế! Tôi phải làm cái gì đó. Thật nhanh. Tôi lao xuống chụp đôi ủng. Ngay khi chạm vào đôi ủng thép, tôi hét lên và rút ngay tay lại. Bộ áo giáp bằng giả làm tay tôi buốt lạnh. Tôi xoay tay cho nóng lên. Tôi thấy đôi ủng đang lạch cách chạy xạc lạch cách đập xuống sàn, chúng khộp ngay vào dưới chỗ giáp bảo vệ chân. Tiếng rên vang lên to hơn. Làm tai tôi đau nhói. Miếng thép hộ tâm bay trong không khí. Nó dừng lại ngay chỗ trên phần giáp bảo vệ chân. Đôi tay đến tiếp sau. Với một tiếng kịch khô khốc, nó khộp ngay vào chỗ khộp nối giữa kính hộ tâm và vai. Cái gang tay còn lại bay đến chỗ cánh tay không còn bàn tay. Tôi chờ người ra. Còn tệ hơn cả hóa đá. Tôi có thể thấy mạch máu mình đập trên thái dương như thế nào. Tôi cảm thấy đầu mình sắp nổ tung. Carly và tôi nhìn chăm chăm ngài Thomas. Ông ta đứng trước mặt chúng tôi thành một khối. Tất cả trừ cái đầu. Với một tiếng huýt gió lạnh lạnh làm lông tay tôi dựng ngược cả lên, thanh kiếm quay một vòng chỉ ngay vào cái mũ sắt của ngài Thomas. Với tiếng động rên rĩ đáp lại từ bên trong, chiếc mũ từ từ bay lên khỏi sàn. Chiếc mũ sắt trôi qua trước mặt chúng tôi. Không khí xung quanh lạnh buốt khi nó bay qua. Cái mũ lướt nhẹ tới phần còn lại của bộ giáp. Với một tiếng kịch, nó đã cố định vào chỗ của nó. Ngay sau khi hoàn thành, ngọn lửa đang sau mặt nà lại hồi sinh. Đôi mắt ngài Thomas nhấp nháy. Chúng phát sáng. Không giống như những tia sáng

màu tím ma quái của Mardren. ĐỎ. Rực máu. Ngài Thomas không nói một lời nào. Ông ta nâng kiếm. Ông ta ấn mũi kiếm vào ngực tôi.

Trượt dần xuống sườn tôi. Chúng tôi đang sắp bị chẻ từng xương sườn. Tôi quan sát ngọn lửa xấu xí trong hai hố mắt đang nhấp nháy của ngài Thomas. Ông ta bước lại gần tôi và tôi cảm thấy mũi kiếm đâm thủng chiếc áo phong của tôi. Tôi nín thở và chờ đợi thanh kiếm đâm suốt ngực tôi. Ngài hiệp sĩ quay đầu. Ông ta nhìn vết chất nhớt màu tím hôi thối. Rồi ông ta quay lại và nhìn tôi.

- Ai đã tiêu diệt tên Mardren?

- Câu hỏi của ông ta vang lên từ bên trong bộ áo giáp. Tôi cố gắng trả lời ông ta Nhưng tất cả những gì thoát ra chỉ là một mớ âm thanh lấp bắp, tắc nghẽn. Carly đẩy tôi tới trước.

- Mike đã làm đấy.

- Nó nói.

- Anh ấy đã biến lời thần chú của tên phù thủy vào chính hắn. Ngài hiệp sĩ không nhúc nhích. Tôi có thể cảm thấy ánh nhìn rùng rợn của ông ta từ bên trong.

- Có thật không?

- Ông ta hỏi.

- Vâng.

- Tôi lấp bắp.

- Tôi không có nhiều cơ hội. Trước tiên lão ta muốn biến tôi thành một con chuột sau đó lão bắn những tia sáng tím vào người tôi. Nhưng tôi đánh bật lại phía lão. Bằng cái này. Tôi chỉ vào thanh kiếm. Tay tôi vẫy vẫy loạn cả lên.

- Khi những tia sáng chạm vào người Mardren, lão ta bị bao phủ bởi một làn khói tím. Sau đó lão bị biến thành một con Ốc sên. Một con Ốc to, nhớt màu tím.

- Một con Ốc sên!

- Ngài Thomas cười phá lên. Điệu cười của ông ta có âm thanh kim loại vang khắp căn phòng.

- Một con ốc to, nhớt màu tím! Phù hợp làm sao cho kẻ độc ác! Ông ta cười và cười, và ánh lửa đỏ rực bên trong dịu xuống tỏa sáng ấm áp. Đột nhiên ông ta không còn vẻ đáng sợ nữa. Không có vẻ đáng sợ tí nào cả. Ngài Thomas quì một gối. Ông cúi đầu.

- Vậy thì tốt, thưa ngài, tôi nợ ngài sự cảm ơn của tôi.

- Cái gì?

- Tôi nhìn xuống cái mũ sắt đang tỏa sáng của ông tạ Ông ta vẫn cầm kiếm nhưng giờ nó nằm trên sàn.

- Đây có phải trò đùa không? ý ông là ông sẽ chế tôi thành từng mảnh chứ? Ngài Thomas lắc đầu.

- Ngài hãy tha thứ cho tôi. Khi tôi nhìn thấy ngài với miếng đá, tôi đã nghĩ ngài là Mardren. Tôi đã tưởng tên phù thủy độc ác đó đã biến thành một cậu bé để đánh lừa tôi. Giờ tôi biết tôi lầm. Ngài không thuộc hàng những tên thầy pháp tội lỗi đó.

- Ngài hiệp sĩ nhìn xung quanh bảo tàng.

- Tất cả các ngài ở đây, các ngài không bao giờ là kẻ thù của tôi cả. Các ngài luôn là bạn của tôi.

- Tôi ư?

- Tôi chỉ vào mình. Một nụ cười nở trên môi tôi.

- Tôi là bạn của ngài?

- Đúng vậy.

- Ngài Thomas rung mình đứng dậy. Bố tôi đã dùng rất nhiều dầu bôi cho hiệp sĩ sắt nhưng bộ giáp của ông ta vẫn còn khá nhiều gỉ và bụi. Ông ta cọt kẹt và rung rinh. Tôi chìa tay nâng ông ta dậy. Lần này khi tay tôi chạm vào mặt kim loại nó không làm tay tôi đau thấu xương nữa.

- Tôi biết câu chuyện mà Mardren đã nói với cậu.

- Ngài hiệp sĩ nói sau khi đã đứng lên.

- Hẳn ta nói tôi là quỷ sứ. Tôi nói đúng không? Tôi gật đầu.

- Mardren là một kẻ vô lại. Một tạo vật kinh tởm và đáng ghét.

- Ngài Thomas ngửng đầu lên. Ông giữ đầu ngửng cao.

- Tôi chưa bao giờ phạm tội cả. Mardren là tên ác quỷ. Nhiều trăm năm trước đây tôi yêu cô con gái xinh đẹp của hắn. Hắn không cho phép chúng tôi cưới nhau. Hắn muốn con gái hắn phải cưới một người chồng giàu hơn, quyền thế hơn tôi. Hắn đặt một lời nguyền vào tôi, giam cầm tôi mãi mãi trong bộ áo giáp của tôi. Tôi chỉ được giải thoát khi nào Mardren bị đánh bại. Và chỉ có một thứ có thể đánh bại hắn

- thanh kiếm vàng của tôi. Ngài Thomas đi tới chỗ vệt nước màu tím. Ông lấy một bên chân đi ủng sờ vào.

- Nhưng Mardren đã cầm tù thanh kiếm của tôi trong viên cấm thạch ma thuật của hắn.

- Ông nói.

- Cho dù tôi có giữ viên ngọc quý đó, tôi cũng không thể sử dụng thanh kiếm được. Tôi không bao giờ lấy được thanh kiếm bên trong. Không có quyền năng của nó, tôi ngày càng yếu đi. Tôi biết là tôi chẳng bao giờ có thể đánh bại tên phù thủy. Nhưng cậu đã làm điều đó cho tôi, Mike. Ngài Thomas lại cười. Tiếng cười làm tôi cảm thấy ấm áp. Cái cách mà bạn cười với bè bạn.

- Bởi lòng dũng cảm của cậu, cuối cùng tôi cũng được giải thoát khỏi bộ giáp này, nơi đã từng là nhà tù và cái mộ của tôi. Nhưng trước tiên.... Ngài Thomas chỉ mũi kiếm hướng vào tôi. Ông vẫy tôi lại gần.

- Lại đây cậu bé. Và quỳ xuống.

- Em không biết, Mike....

- Carly chộp lấy măng sét tay áo tôi. Tôi biết nó vẫn không chắc là tôi tin tưởng ông ta. Nhưng tôi thật sự tin tưởng ông ta. Tôi có cảm giác là tôi biết đích xác ngài Thomas muốn làm gì. Ngực tôi rộn lên tự hào. Tôi tới chỗ hiệp sĩ. Tôi quỳ trước mặt ông ta. Ngài Thomas nâng thanh kiếm lên. Ông lại hạ xuống đặt vào vai phải tôi trước, sau đó là vai trái tôi.

- Tôi, Thomas Barlayne, phong tước cho ngài Michael của.... của....

- Ngài Thomas hắng giọng cố tìm ra một danh hiệu xứng đáng.

- Thưa ngài Michael của Bảo tàng Huyền sử ạ?

- Tôi gợi ý.

- Nói hay lắm!

- Ngài Thomas gật gù.

- Tôi phong tước danh hiệp sĩ cho ngài Michael của Bảo tàng Huyền sử. Ngài Thomas lùi lại. Ông cầm thanh gươm trước ngực bằng cả hai tay. Ông liếc Carly. Ông nhìn tôi.

- Tôi sẽ luôn nhớ các bạn, bạn của tôi.

- Ông nói.

- Giờ tôi có thể nghỉ được rồi. Một đám sương mù màu xanh bốc xung quanh ngài Thomas. Trông nó không hề giống đám khói tím bao quanh Mardren. Đây là đám mây nhẹ. Nó phủ lên ngài Thomas như một chiếc chăn mỏng vậy. Tôi nghe thấy tiếng ông thở dài. Và khi đám mây tan đi, ngài Thomas đã biến mất.

Câu chuyện như vậy đấy. Con rất xin lỗi bố. Con biết là bố muốn có một bộ áo giáp bị ma ám như thế nào. Con không định đuổi con ma đi. Nó tự xảy ra như thế.

- Không sao đâu Mike.

- Bố xoa đầu tôi.

- Bố hiểu những gì đã xảy ra. Chắc là con đã rất dũng cảm. Bố đặt một tay lên vai tôi. Carly đang đứng cách đó không xa. Ông kéo luôn cả nó vào.

- Cả con nữa.

- Ông nói thêm, cười vang.

- Thử nghĩ xem, suốt thời gian vừa rồi chúng ta có một lão phù thủy trong bảo tàng mà chúng ta không hề biết. Carly có người lại.

- Ông ta chẳng phải thầy phù thủy tốt tý nào.

- Chắc chắn thế.

- Tôi cảm thấy cũng muốn rùng mình. Nhưng tôi chắc chắn là ngài hiệp sĩ Michael của Bảo tàng Huyền sử sẽ không bao giờ rùng mình trước đám đông. Bố cười.

- Đợi đến khi bố nói chuyện với bác Basil. Bác ấy là người đã khơi mào tất cả chuyện này. Nếu bác ấy không mua bộ áo giáp.... chắc mọi chuyện đã khác. Lời bạt của nhà văn Lê Văn Thảo:

"Hiệp sĩ sắt" rất hợp với thiếu nhi Chuyện kể về bảo tàng Huyền sử?

- một kho đồ cũ những trang phục áo giáp

- qua trí tưởng tượng của một đứa trẻ mười hai tuổi biến thành hiệp sĩ thời Trung Cổ với những hành động kỳ dị, ma quái. Những ngày tiếp sau đó, theo đà của trí tưởng tượng xô đẩy, cậu bé cùng cô em gái, người cha và người chú đã trải qua không biết bao nhiêu những tình huống, những hành động lạ lùng, rùng rợn và dĩ nhiên cũng hết sức hồi hộp, thú vị. Cũng như các tập truyện kỳ bí khác của R. L. Stine mà cách nay ít lâu đã được Nhà xuất bản Kim Đồng ấn hành và tôi đã đọc. "Hiệp sĩ sắt" được viết với một giọng văn rất hoạt, lời văn ngắn gọn, súc tích. Nhiều hình ảnh, nhiều hành động dồn dập nối tiếp nhau qua nhiều chương, đoạn thật hấp dẫn, rất hợp với tâm lý thích phiêu lưu mạo hiểm của thiếu nhi. R. L. Stine tỏ ra rất khéo léo trong việc kết hợp trí tưởng tượng bay bổng với tư duy logic khoa học. Những hành động ma quái, khó hiểu của các nhân vật trong truyện bao giờ cũng được lý giải, cắt nghĩa một cách rất khoa học sau đó. Nội dung truyện khá tốt, kích thích trí tưởng tượng phong phú của trẻ em, đề cao lòng quả cảm, ý chí khát khao vươn tới những hành động xả thân vì người khác. Thiết nghĩ những tác phẩm văn học giải trí thuộc loại chuyện ma quái, chuyện kỳ bí, hoang đường.... luôn rất cần cho việc mở rộng biên độ và làm phong phú thêm trí tưởng tượng của người đọc đặc biệt là độc giả lứa tuổi thiếu nhi. Thông qua những câu chuyện như "Hiệp sĩ sắt", các em còn có dịp bổ sung thêm sự hiểu biết về nhiều mặt như truyền thống, lễ hội, phong tục văn hóa của các nước....

Hết

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>